

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

— C.H.P. Doğu'nun kalkınması için seferber oldu. —

ŞARK CEPHESİ KUMANDANI!..

1 yılda değil... 1 çekilişde
**5 MİLYON
LİRA !**

Bağdat Caddesi
üzerinde İstanbul'un en mutena
semtlerinden
ŞAŞKINBAKKAL'da
ve
ÇİFTEHAVUZLAR'da
Her türlü konforu haiz-kaloriferli
**10 APARTMAN
DAİRESİ**
ile birlikte

cem'an

42
**APARTMAN
DAİRESİ**

ve ayrıca
5 adet
100,000 lira
5 adet
50,000 lira
5 adet **25,000** lira
10 adet **10,000** lira
25 adet **5,000** lira

ve gene ayrıca
7950 kişiye **1000** liraya
kadar
çeşitli para
ikramiyeleri
*

Size de en güzel yuva...

Size de servet

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 41 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 4 Ekim 1967

Tuz kokarsa ne yaparsın ?

VATANDAŞ:

— Eşnafa güven kalmadı, dedi, bizim oğlan okula başlayacak diye bir ayakkabı aldım, iki günde delindi. Meğer altı mukavva imiş.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Bakkaldan veresiye alıyoruz, deftere yazıyor, geçenlerde baktını, bir yerine iki, iki yerine dört yazıyor.. dedi.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Kadınlar sokakta yalnız başlarına gezemez oldular, külhanbeyleri caddeleri işgal ordusu gibi doldurmuşlar, dedi.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Gazetelerde okudum, turistlere tecavüz artmış, geçenlerde bir turistin gırtlığına bıçak dayayıp adamcağızı soymuşlar, iki turist kızı da kaçırmaya kalkmışlar.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Hırsızlık arttı, dedi, bir hırsız kendisini tutmak isteyen bekçinin gözlerine kırmızı biber atmış ve kaçmış.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Gıda maddelerimiz meğer ne kadar bozukmuş, ne yiyor ve içiyorsak hepsi mikroplu imiş, dedi.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Trafik sıkıntısı gün geçtikçe çoğalıyor. Geçenlerde evden işe iki saatte gidebildim. Hem vakitten hem nakitten ziyan.. dedi.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Büyüklere eski saygı kalmadı, bizim oğlana bile diş geçiremiyorum. Bu yaşta sigara içiyor, ayaklarını burnuma uzatıp oturuyor, dedi.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Ev sahibi bizi evden çıkaracak, başımızı sokacak üç oda arıyoruz, ateş pahası, dedi.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Tefecilik almış yürümüş, faizle para verenler köylüyü soyuyorlarmış, dedi.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Bir öğrenci imtihanında kopyasını yakalayan öğretmeni yumruklamış, ne günlere kaldık, dedi.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Fiatlar gittikçe artıyor, bu gidişle bütçedeki delik daha da büyüyecek, dedi.

— O bir şey değil, dedim.

Vatandaş:

— Tahtakale'deki bir karakolun polisleri sabıkahlarla ortaklaşa iş yapıyor ve adam soyuyorlarmış, dedi.

— Eyvah, dedim.

Vatandaş şaşkın gözlerle baktı...

— Eyvah ki eyvah, dedim, eşnafa doğru yola getirmek mümkün, bakkalın hilesinin önüne geçmek mümkün, kadınlara sarkıntılığı önlemek mümkün, hırsızlıkları engellemek, gıda maddelerini kontrol etmek, çocukları terbiye etmek, trafik sıkıntısını gidermek, tefeciliği yok etmek, fiatları durdurmak, kiralari kontrol etmek için çabalamak mümkün... Ama bir memlekette polis gangsterliğe başladı mı tuz koktu demektir.

Vatandaş:

— Tuz koktu ne demektir? diye sordu.

— Bilmez misin, dedim, eski bir halk türküsünde vardır: Et kokarsa bir şey değil, ya tuz kokarsa ne yaparsın, diye kaygılanır halkımız. Hırsızın hırsızlığı bir şey değil, ya polis hırsızlığa başlarsa ne halt edersin? Cemaa-tin içinde hatâ işleyen çoktur, ya imam namussuz çıkarsa ne yaparsın? Sabıkah suç işlerse bir şey değil, ya yargıç suç işlerse ne dersin? Öğrenci okuldan kaçarsa bir şey değil, ya öğretmen kaçarsa ne söylersin? Tayfa rotayı kaybederse bir şey değil, ya kaptan pusulayı şaşırırsa ne çare bulursun?

Vatandaş:

— Anladım, dedi.

Ve inceden inceye söylemeye başladı:

— Et kokarsa bir şey değil, ya tuz kokarsa nidersin?

AKBABA

Akbaba

Gelecek Sayımız

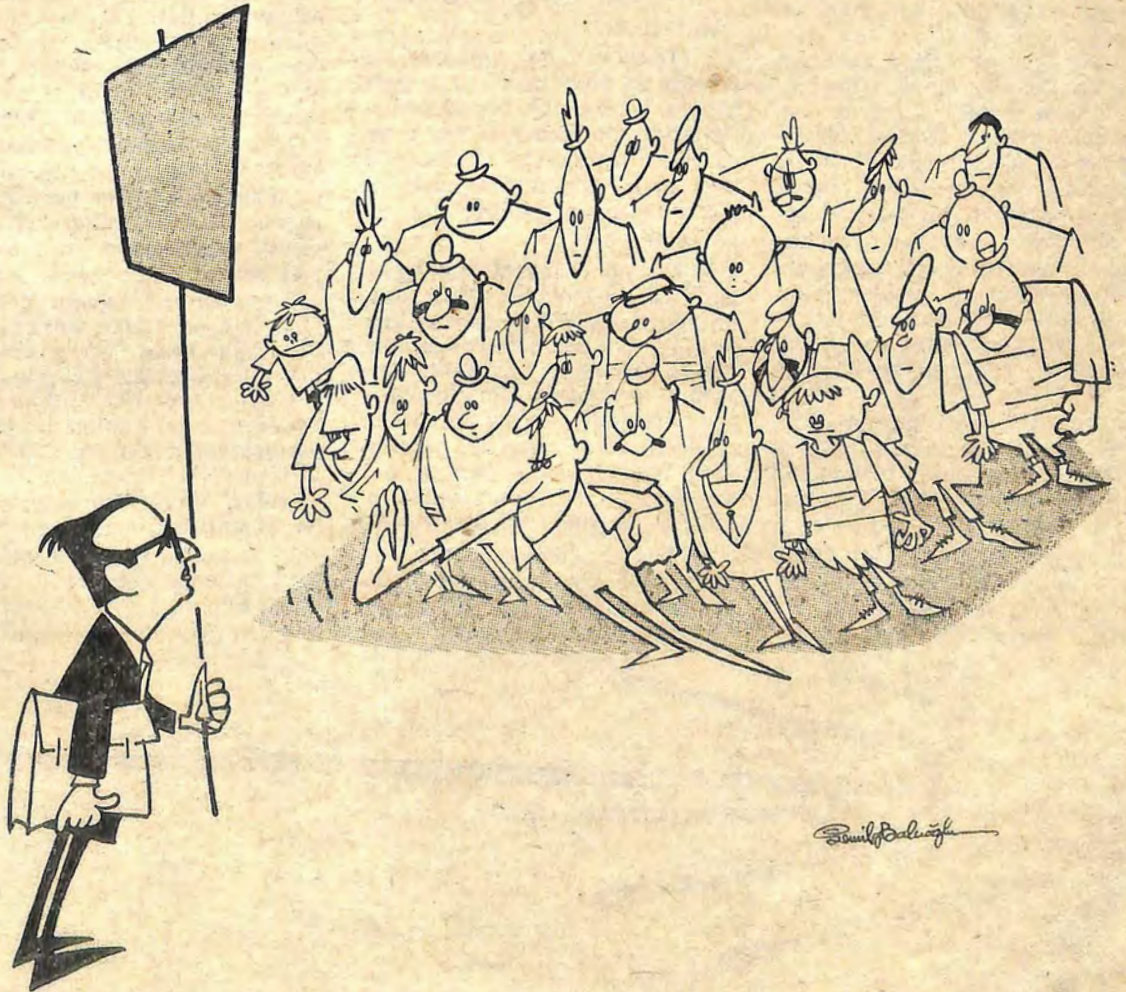
İLÂVELİ 24 SAYFA

Kırkyedi yıldır kendi kendisiyle yarış halinde olan Akbaba, gelecek hafta bir çok yeniliklerle çıkıyor.

Gelecek Sayımızı Bekleyiniz

— Feyzioğlu Kayseri'li olduğundan Güven Partisi Sivas'ta kurulamıyor. —

— Övünmek gibi olmasın amma, Sivas'lıyız!

— Alo, alo! Kiminle gortü-
yom efendim?

— Siz kimi istemiştiniz?

— Sayın bay Bekir Hiçdur-
maz'ın evi değil mi ora?

— Evet efendim, Bekir Hiçdur-
maz'ın evi. Siz kimsiniz?

— Benim kim olduğumun pek
lüzumatı yoh hamfendi. Adımı
nideceniz? Söylesem de danıma-
sınız ki... Beyefendinin hayranla-
rından, permi ve tahsis tüccarla-
rından basit bir vatandaşım. Ha-
ni aklıma düştü de hem hatırla-
rını soram, hem de bi müşkülüm
için akıl danışam demiştim. Siz,
kerimleri hamfendisiniz galiba?

— Eşiyim.

— Yaa?... Hörmetler iderim
hamfendiciğim. İyisiniz, hoşsu-
nuz inşallah?

— Teşekkür ederim efendim.

— Çoluk çocuk ve bilhassa ve-
linimetimiz beyefendi hazretleri
nasıllar?

— Valla beyefendi üç gün önce-
sine kadar çok iyiydi ama, şim-
diki durumunu hiç bilmiyorum.

— Tüüh, beyefendiyi gine ga-
çırdık demek! Üç gün önce get-
ti ha?

— Evet, üç gün oldu evden ay-
rılalı.

— Hani şikâyet gibilerden ol-
masın ama, soyadına uymak için
hiç yerinde duramıyor. Altı aydır
kaç kere aradımsa, görüşmek bi
türlü mümkün olamadı.

— Ne yaparsınız, memleket
hizmeti... Aslında bu kadar çok
dolaşmaktan o da memnun de-
ğil. Emir geldiği an valizini top-
layıp yolculuğa çıkmaktan, şöyle
bir gününü çoluk çocuğuna ayır-
maya vakit bulamıyor zavallı!

— Siz benim dediklerime bak-
mayın hamfendi, şaka yapıyorum.
Milleti için kendi has rahatını de-
pen böyle fedakâr büyüklerimiz
de olmasa, inanın dünyadan ha-
bersiz kalırız. Sağolsun beş kıta-
yı bizler için geziyorlar, kalkınan
ülkeleri bizim yerimize görüyor-
lar, dünya nimetlerini bizim he-
sabımıza yiyip içiyorlar, dönuş-
lerinde de, «Galkınmak için şöyle
yapmamız gerekir» diye rapor
veriyorlar. Onlar bu zahmeti gö-
ze almasalar, «Memleket n'olur-
sa olsun ben rahatımı depmem»
deyip gezilere çıkmasalar, dün-
ya milletlerinin arasında iktisa-
di ve sosyal bakımdan kaçınıcı sı-
rayı işgal ettiğimizi nasıl anla-
rız?

— Biz de vatana hizmet ettik-
lerini düşünerek teselli buluyo-
ruz zaten. Ne yapalım bizlere yâr
olamıyorlar ama, millete hayırlı
olsun.

— Âmin hamfendiciğim, âmin
Ticarette, «Kiminin parası, kimi-
nin duası» diye bi söz vardır. Bu
fakir milletin, beyefendinin yor-

Bekir bey nereye gitti ?

Vedat SAYGEL

gunluklarını karşılayacak parası
yoksa da, ettiği dualar dutar in-
şallah!

— Sağolun.

— Rabbim kendini millete a-
dayan, mübarek ayakları yere
değmeden her gün yeni bir ül-
keye varan, 72 heyette başkan, 14
ünde gözlemci, 22 sinde izlemci,
7 sinde bilirkişisi, diğerlerinde de
iyi kötü bir işi bulunan velini-
metimizin yüzünü dört cihanda
ak, üstünü temiz pak, birçok
büyük kazançlara ortak eylesin!

— Âmin.

— Bu çalışkan kulunu Rab-
bim yükselttikçe yükseltsin, dibi
Bakanlık koltuğuna, başı göklere
ersin, biz garibe de beyefendimi-
zin dış gezilerinde güççük bi ti-
caret müşavirliği versin!

— İnşallah. Ayrıca bağlılığını-
za beyefendiye duyuracağım.

— Teşekkür ederim, minnettarı-
nız kalırım. Zaten beyefendi al-
tı ay önce bana söz vermişlerdi
ama, dedim ya, o gün bugün bi
türlü görüşmek nasip olmadı.
Hele bu seferkini pisi pisine ka-
çırdık vallaha! Üç gündür sizin
numarayı düşürebilmek için, te-
lefonun başında göbeğim çatla-
dı! Şu şansa bakın hele... Dimek
gittiler? Şu an belki de «Sivrisi-
nekleri kısırlaştırma heyeti» ile
Vaşington'dadırlar değil mi?

— Oradan döneli iki ay oldu.

— Dime!

— Döndüler de ilgililere, Va-
şington'da sivrisinek bulunmadı-
ğı için, yedi kişilik bir uzmanlar
heyetinin önümüzdeki Ocak ve-
ya Şubat aylarında Miami'de a-
raştırmalar yapmasının pek ye-
rinde olacağını bildiren bir ra-
por dahi verdiler.

— Oh, oh!... İsabet buyurmuş-
lar. Öyle ya efendim, Vaşington'da
sivrisinek yoksa, her ihtima-
le karşı bir de Miami'de aranır.
Orada da yoksa, başka bir yere
gidilir. Memleketin kalkınması
için beyefendiye, «Koş bir sivrisi-
nek bul, gel» derler de, beyefen-
di eli boş döner mi? Dünyayı hal-
laç pamuğu gibi atar, bulur. A-
merika gezisini kaçırarak dimek?

— Geziye çıkmadan arkadaş-
larının bir çoğunu aramıştı. Bel-
ki bulamamıştı sizi. Bulsa mut-
lak götürürdü.

— Neyse, sağlık olsun, Dimek
Bekir beyimiz Vaşington'dan
dönmüş de habarımız yok. Bana,
«Tetikte ol, bu yılın gezi por-
ramı çok yüklü. Akşamdan ha-
bar saldım mı, sabahınan damla
bizim eve» demişti zaten. Ameri-
ka'dan döndüğüne göre, şimdi
«Baca dumanlarını filtre etme
heyetiyle» Japonya'ya gitmiş ol-
malı.

— Bizim kaloriferciyi de uz-
man müşahit olarak götürdüğü
Japonya'dan, geçenlerde döndü-
ler. Zavallıların yorgunlukları
yanlarına kaldı. Meğer büyük şe-
hirlerinde çoktan kömürü bırak-
mış, mazotlu motorlar kullanma-
ya başlamış Japonlar!

— Peki, Bekir bey nereye gitti?
Meyve ve sebzelerimize dış pazar
bulma heyetiyle Almanya'ya git-
ti desek?...

— Bir haftada gidip döndüler
Elde ettikleri başarı pek büyük-
tü doğrusu. Nümune olarak yan-
larında götürdükleri iki sandık
üzümle bir sandık şeftali, şehre
girmez kapışılmış!

— Yaaa?...

— Ya, sormayın neler gelmiş
başlarına! Hava muhalefeti yü-
zünden uçakları başka bir alana
inince, bizimkileri almış bir dü-
şünce! Dil bilmiyorlar, başka ha-
va alanına indiklerini bilmeyen
Alman ilgilileri karşılamaya gel-
miyorlar. Ne yapalım, ne edelim
diye dövünürken, Bekirciğimin
aklı çok çalışır, diyor ki, «Meyve
sandıklarını alıp önce bir otel
bulalım kendimize». Sandıklar
ellerinde, başlıyorlar otel arama-
ya. Fabrikaların da paydos saa-
tiymiş. Bizim işçiler üzüm ve
şeftali sandıklarını görünce, he-
yeti seyyar satıcı sanıp, kuşatı-
yor çevrelerini! Zavallı Bekir'ci-
ğim, her ne kadar, «Arkadaşlar
biz seyyar esnaf değiliz, sebze ve
meyvelerimize dış pazar bulmak
için gelen heyetteniz» diyorsa da,
kimseye derdini anlatamıyor. He-
yet hakıyor ki, durum kötü! Bun-
ları oradaki hazır müşterilere
satsalar, Alman ticaret adamları,
na gösterecek mal kalmıyacak;
satmasalar üç sandık meyve işçi-
ler tarafından kapışılacak! Bekir-
ciğim arkadaşlarına, «Neresinden
baksak, meyveler elimizden gidi-

yor. Oldu olacak satalım da, bari
parasını kurtaralım» diyor. Ba-
lıyorlar, «Bursa'nın şeftalisi, ça-
vuş üzümü liraya!» diye bağırma-
ya! Sandıklardaki mallar dakika-
da bitiyor. Hemen bizimkiler ak-
şam uçağı, ileri geri dönüyorlar.
Durumu buradaki ilgililere bir
raporla bildirip, ertesi sabah kal-
kan ilk uçağı, Hal'den aldıkları
yedi sandık üzümü yükleyip, bir
de terazi uydurup gidiyorlar
Köln'deki fabrika kapılarına! Bir
haftada yedi sefer yapıp, tam 52
sandık üzüm sattılar. Neyse, Be-
kirciğim bu yorucu işten yaşı-
nı kurtarmasını bildi de, birazcık
dinlenip kendine geldi.

— Bekir bey yapar hamfendi-
ciğim. Onun elinden kurtulacak
iş yoktur. Hani hükümet ondaki
bu kaabiliyeti sezse, inanın ne
ortak pazara girmeye lüzum ka-
lır, ne ihracat yolları aramaya!...
Yerli kumaşlarımızı yabancılara
metreyle satar, meyvelerimizi ka-
loyla, her bi şeyi paraya çevirir
velhasıl!

— Ne yaparsınız, insanların de-
ğeri pek anlaşılabilir bizde! Bu
günkü halimize de şükür!

— Elbette hamfendi... Allah,
millete devlete zeval vermesin.

— Âmin efendim.

— Bekir beyimiz hangi heyetle,
hangi ülkeye doğru yola çıktılar
bu sefer? Başbakanımla birlikte
Romanya'ya mı uçtular?

— Ah, sormayın bir şanssızlık-
tır oldu. Heyete çağırıldığı halde,
henüz o gitmeden bir berberin de
kafileye katılmasıyla kontenjan
doldu.

— Zararı yok efendim. Malûm,
berber de lâzım.

— Aa, tabii... Hiçbir itirazım
yok. Hele dış politikada bir de-
ğil, pek çok berbere ihtiyacı var
memleketin. Bekirciğim kalıver-
se ne çıkar?

— Peki, Bekir bey bu sefer
hangi ülkeye uçtu efendim? Hol-
landa'ya mı, Belçika'ya mı, yok-
sa Şili'ye mi?

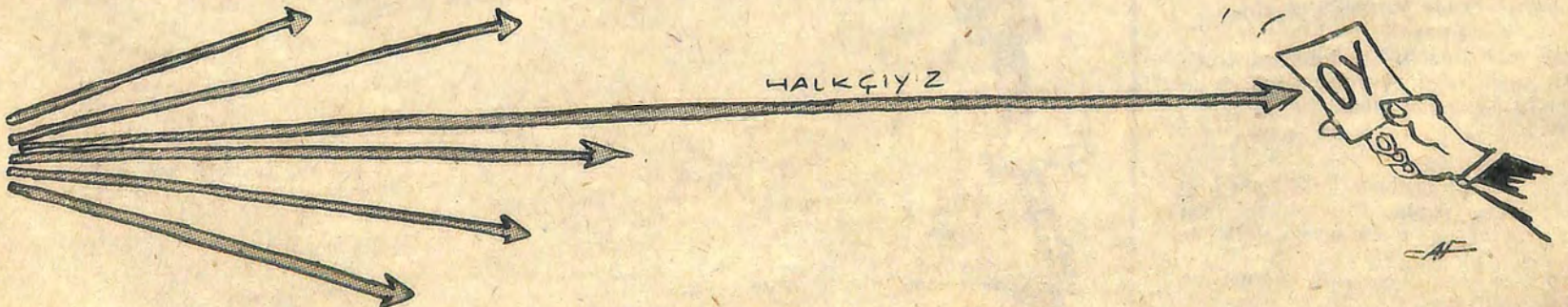
— Bilemediniz. Bekir'ciğim
şimdilik şehrimizde ayol.

— Üç gün önce gitti demiştiniz
de...

— Haaa... Üç gün önce beş da-
kikalık bir iş için Şili'ye gitti.
Malûm, yeni trafik düzeni ile Şi-
li'ye gitmek de, Şili'ye gitmekten
kolay olmasa gerek!

— Eh, Allah kvuştursun ham-
fendi. Allah çoluk çocuğuna, yo-
lunu gözleyen hanımına acısın
da, tez günlerde yuvasına kavuş-
tursun. Datlı canınızı üzmeysin,
Sirkeci'ye varmıştır belki...

Vedat SAYGEL

Ecevit, «Az devletçi, çok halkçıyız» dedi. — Gazeteler —

İç borçlarımız...

ESNAF

Dış borçlarımız!..

Ye Memet ye!.. Ye, Ye, Ye!

Bir müzik var: Ye, ye, ye... Böyle çalar ne diye
Şu elektro kitar?
Elbet bir mânâsı var!... İnler sabaha kadar
Kulüpte bir teviye
Kadın, erkek: Ye, ye, ye!

Gel, bunu keşfedelim... Tam yerine gidelim:
Bura modern bir tekye!
Âyin mi bu, hayrola? Sallanır sağa, sola
Kitaristler der: Ye, ye...
Öyleyse ye Memet, ye!

Yuvarladık bir kaç tek... İşte bizim diskotek:
Gir modern meyhaneye!...
Artık dünya senindir... Her ne bulursan indir
Çala kaşık mideye...
Ye Memet, ye... Ye, ye, ye!

Düşün, ne yer çok kişi?... Yoluna koyar işi:
Hizmet eder gövdeye!

Bu tekyede «Mürit» ler, mutfakları kilitler
Lokma vermez «Dede» ye...
Ye Memet, ye... Ye, ye, ye!

Arkanda varsa dayın; hemen sunulur payın
Geçmeden bir saniye!
At kapağı, babalık; günde beşyüz liralık
Ücretli vazifeye...
Ye Memet, ye... Ye, ye, ye!

Sonra kalırsın yaya... Dil dök falan Ağaya,
Selâm çak filân Beye!
Namus, şeref, doğruluk... Söylenme abuk sabuk,
Sus... Boşver öyle şeye...
Ye Memet, ye... Ye, ye, ye!

Yapayım mı bir liste?... Yutan yutana işte...
Sen aç yatarsın niye?
Sofranda ne var, söyle? Sersem, öğünme böyle
Ben tokgözlüyüm diye!
Ye Memet, ye... Ye, ye, ye!

Hep porselen tabaklar!... Dolsun, taşsın uçaklar
Valiz valiz hediye!...

Nerede böyle bolluk?... Aylık... Ek ödev... Yolluk...
Ödenek... İkramiye!...
Ye Memet, ye... Ye, ye, ye!

Necdet Rüştü EFE

Ne olmuş yani

«Berber Nuh, Romanya'da.»
«Berber Nuh, Rusya'da.»

Bir berber meselesidir çalka-
nıyor ortalıkta. Gazeteler veryan-
sın ediyor, muhalefet meseleyi
Meclise getiriyor, beyanatlar ye-
ri göğü inletiyor!

Canım, adamcağız Türk heye-
tiyle birlikte dış gezilere çıkmış-
sa, ne olmuş yâni? Basit bir ola-
yı büyütmeye değer mi? Çok çok
da bir parlâmenter bir berbere,
«Bre berber usturamı bileyiver»,
bizim heyetle beraber gel dış po-
litikamızı bir perdahlayıverelim»
demliş.

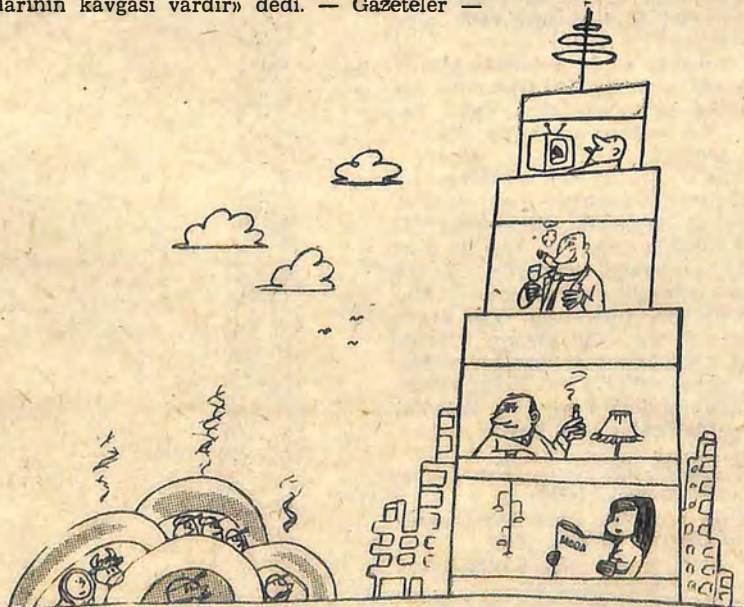
✂

Spor

Top
Şişe
Taş.

Hakemin düdüğü ile başlar iki
şehir arasındaki savaş!

Demirel, «Fakirlik yoktur, değişik refah şart-
larının kavgası vardır» dedi. — Gazeteler —

Değişik refah şartları!

Değişiklik yok

«Terfii için sınava giren 15 i-
mamdan 11'i, din dersinden sı-
nıfta kaldı!»

Anlayacağınız, durumlarında
bir değişiklik olamamış. Onlar
yerlerinde; ibâdetine düşkün hal-
kımız da, din dersinden geçeme-
yen bu imamların ellerinde kal-
dı!

✂

Sonuç

Keşan ve Dedeâğaç'taki toplan-
tının sonuç vermemesi üzerine,
Türk - Yunan görüşmeleri Dışış-
leri Bakanları seviyesinde, 26 Ey-
lülde New York'ta başlayacak-
mış.

Bildik bileli hep aynı hikâye...
Başbakanlar seviyesi, Dışba-
kanlar seviyesi...

Yine «ENOSİS» te ısrar eder-
lerse hakkı silâh zoruyla almak,
galiba en iyisi!

PORTRE :

Celâl Bayar

«BİZİM EV»

Hani şu, yeni kulüp açıldı ya Bostancı'da, Madam Tamara'nın bahçesinde, işte onun tam yamacındadır, «bizim ev»... Şu Celâl Bayar'ın toplantı yeri «Bizim ev», apartmanımı, üç katlı... Kimindi unuttum...

Neden basın coştı taşı bilmiyorum. Neden A.P.'nin bir kanadı hoşnutsuzlandı, onu da bilmiyorum... İnsanın neden sekseninden sonra değişeceğini beklerler?... Beni şaşkınlıktan böyle bekleyişlerdir Akbaba'm!... İnsanın neden komiteci göynünün, keşiş göynüne çevrileceğine umutlanırlar ki?... Özü, yedi-sinde neyse, yetmişinde de odur, hayatın eklediği bazı kamburlarla!... Niye İsmet Paşa'ya şaşmıyorlar da, onu bir doğa olayı olarak kabul ediyorlar da, Celâl Bayar'a tutuluyorlar, anlayamıyorum. Celâl Bayar, özüne sadık!... Sadık olmayan bizleriz!... Canını bağışlayanlar, huyunu da bağışladıklarını kabul etsinler: Tabii, «Bizim ev» de olacak, bizim olmayan ev de... Tabii, başka şeyler de organize etmeğe uğraşacak. Ne bekliyordunuz ki?...

Bir kurt politika adamını sen mahkûm etmişsin, sonra sen af etmişsin, bekliyorsun ki «nur yüzlü» bir ihtiyarcık olarak ömrünün sonuna kadar sana da, bize de, Akbaba'ya da dua etsin. Ha ha!... Ha ha ha ha dersem, kimse gücenmesin!... (Güceniyorlar da!)

— «Efendiiim, bu topluma ne verebileceğini zannediyor»?... diyenleri de bir güzel sopahyasım geliyor. Ben, hep biri iktidara geldi mi, «Topluma ne verecek» diye düşünmem ki... «TOPLUMDAN NE ALACAK» diye düşünürüm. Üstüme üstüme kimse gelmesin: Tekrarlayayım mı?...

«Toplumdan ne alacak» diye düşünürüm... Düşündürmeselerdi!...

İNÖNÜ VE BAYAR

Birbirlerinden habersiz, aynı lokantada menü ısmarladıkları zaman bile aynı yemekleri ısmarlıyorlar Akbaba'm!... Türkiye'de onlar kadar birbirlerine benzeyen kişilik görmedim. Kuşakları biiir. İnatları biiir. Şekilseverlikleri biiir. Cesaretleri biiir... İktidarı ve iç politikayı anlayışları biiir. Haysiyetlerine düşkünlükleri biiir... Belki dış politika konusunda İnönü, daha «ihatalı». Muhakkak daha ihatalı... Bazı düzenlerde de çok daha kurnaz!...

Sonra, ikisi de, «sıkışık zamanların adamı» elhak. İnönü'yü azgın bir iktidarın karşısında, Celâl Bayar'ı da Yassıada'da gördük!... Öyle değil mi?...

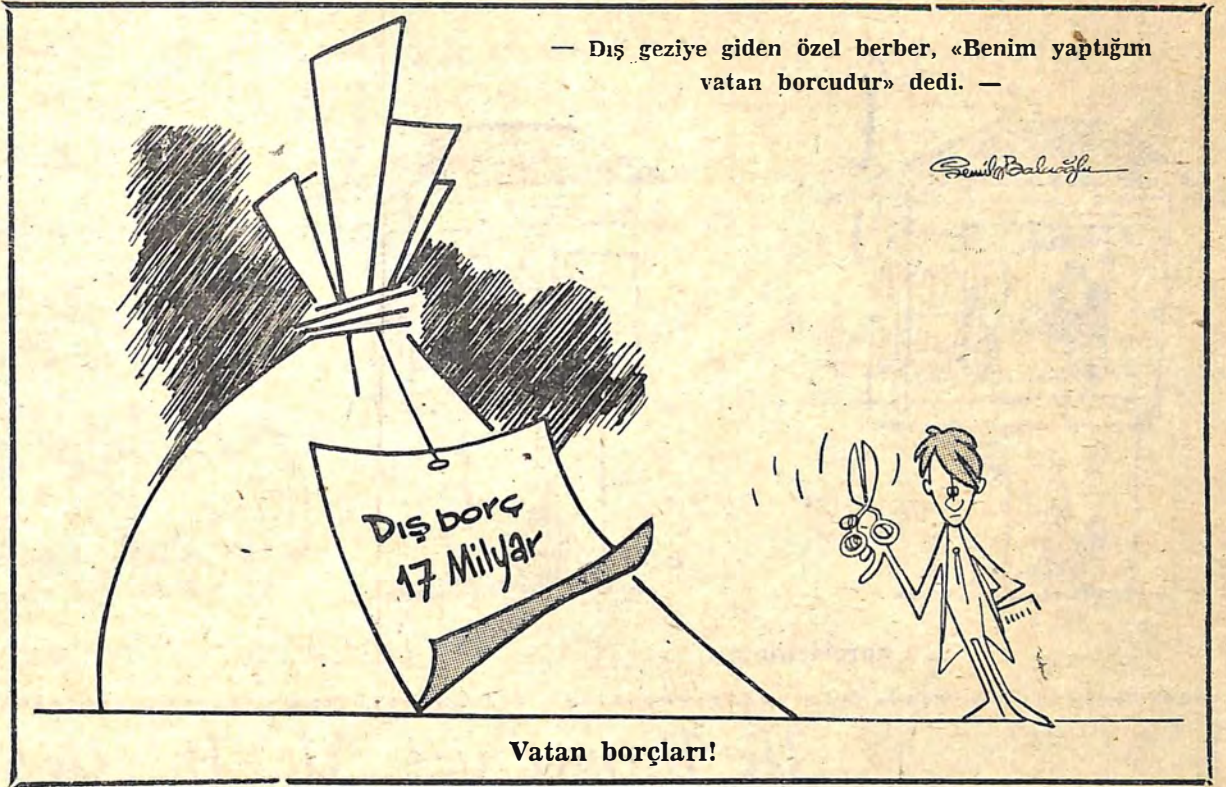
Arkada bıraktıkları ikbal bakımından da birbirlerine eşit!

İnönü müsteşar oldu. Başbakan oldu. Cümhurbaşkanı oldu. Muhalefet lideri oldu. Tekrar Başbakan oldu. Tekrar muhalefet lideri oldu...

Hattâ Bayar, «ikbal» bakımından daha önde gidiyor. Cennetlik bile oldu da, geri döndü!...

Biri asker diyeceksiniz biri değil. İttihat ve Terakkînin disiplinini aşılamayın. Orada da hiyerarşi bastırıyordu. Kadrolar, kesin kademeler halindeydi: Mesul kâtip, müfettiş v.b...

Hayatının bir sahasında Bayar, İttihat ve Terakkînin mesul kâtibidir İzmir'de. Bir safhasında, sola yatan bir partinin (yaaa, Sö's'çuklarm sizi beklememiştik sollara yatmam için!...) genel sekreteriydi. Bir diğer safhasında, onu Bakan görü-

Vatan borçları!

yoruz, Başbakan görüyoruz, muhalefet lideri görüyoruz. Ve de «cennetlik» görüyoruz. Cennetin eşiginden dönmüş görüyoruz. Ve dünyaya dönünce ununu elemiş, eleğini asmış bir dede örneği dürmeyince da, «Vaaah, haris adam... Zamanı mıydı? İkilik yaratacak?» diye figanlanıyoruz. Hay senin figanına! Hay senin zamanına, hay senin ikiliğine!...

Bu böyledir, dostlar, düşmanlar, ahbaplar... Politikada mesele, başını kurtarmaktır. Ondan sonram, Allah kerim!...

«Haris adam» diye ateş püskürmeğe hele C.H.P.'lilerin hiç mi, hiç hakları yok: Onlar haris adam görmemişler mi?... Bu bapta, birincilik Bayarda değil valla billâ... Hatırlatması ayıpsa da!...

BAYAR'IN İKTİDARDAN ÖNCESİ

İyiymiş... O zamanın bir ileri geleni (partisiz!...) diyor ki:

— «Celâl bey, Millî Mücadelenin, ilk saniyesinde hazırды. İnanmıştı. Gösterişsiz olarak hizmet etti. O sıralarda hepimiz gençtik. Topa tüfeğe meraklıydık. Benim şahsen yarım düzine tüfeğim vardı, keyigten. Bayar, bir entipüften tüfek edindi âdet yerini bulsun diye. Gösteriş hiç sevmezdi. Onun rolü tüfek atmak değildi. Direnmeyi organize etmekte. Ve nerde çalıştıysa, etti. Haysiyeti için bir pire uğuna bir yorgan yakardı. (İyi ki karşısına fazla pire çıkmamış!)

İnsanın öz be öz pederinin bile aleyhinde söylediği bu toplumda, bu «hüküm giydirme» fena değil hani!... Keşke bana da böyle hükümler giydirilse!...

Gene o tarafstz kişi söylüyor: «O devirde, herkesle herkesin arası iyiydi Atatük'ün gölgesinde. İsmet Paşa'yla Bayar'ın arası da karışıklı saygıya dayanıyordu. İsmet Paşa'nın uzaklaştırılmasında Atatürk'ün son senelerinde, Celâl beyin nah şu kadar dahli yoktur... Muhalefet liderliğine onu iten İnönü'dür. Hiç niyeti yoktu. Fethi beyin, (Fethi Okyar) Serbest Fıka'yla âkıbetini biliyordu, onun için imtina ediyordu»...

«İmtina» güzel kelime, pek de fazla kullanılmıyor. İmtina!...

Belki yumuşak «muhalefetleneme» di de ondan işler bozuldu...

Bazıları, bizim yalan tizere kurulmuş toplumda, yazarlar:

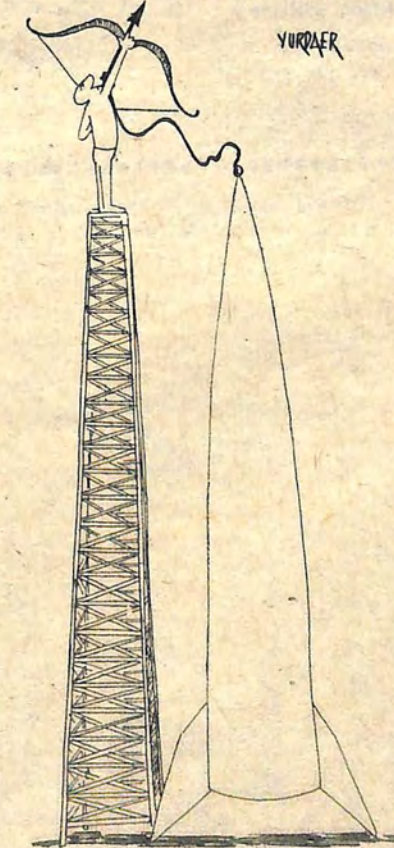
«Celâl Bayar'la İnönü arasındaki düşmanlık uydurmadır»...

Yani, birbirlerine büyüük sevgi mi «besliyorlar» demek istiyorlar

ki?... Sence ilk «kamış» kimden gelmiştir ki Akbaba, şeklen bütün «kamış yasalarına uygun», ilk kamış?... İKTİDAR SENELERİNİN BAYAR'I

Sempatik olmamıştır. Hiçbir zaman sempatik olmamıştır, sempatik işler gördüğünde dahi!... Şarısız adamdı. Ağır adamdı. Yürüyüşü bile yavaşlandı, eğer hatırlardaysa. İktidarda... İktidar hastalığına tutuldu, herkes gibi. Kendini bu memleketin bekâsı için vazgeçilmez sandı: Kim sanmadı ki?... Hayattan koptu, «Çankaya gözlüğü» taktı: Kim takmadı ki?... Kendini yanılmaz sandı ve yanılır sanana kinlendi: Kim kinlenmedi ki?... Reaksiyonları, bu ortamın reaksiyonları diye, neden ona tutuluyorsunuz?... Neden?...

Kavi ve kuvvetli kişiliğiyle, formasyonu paralel gitmiyordu (o, politik adamlarımızın ebedi yarası!...) Kendi çizdiği dünyanın dışındaki kıptırlar zoruna gidiyordu. Ve... ödedi...

Yazısız

ŞİMCİİİK

Paris'te bir beyaz Rus topluluğu yaşar, son derece sempatik. Sürgün hayatının zamanla komikleşmiş romantizmiyle. Tutumu hep «hayâl olan» zamana hasretlenme tutumudur. Titrek ihtiyarcıklar, birbirlerine «general», «prens» diye hitap ederler. Generalmişler de gerçekten ve... eskiden. Prensleşmişler de, gerçekten ve eskiden... Saray âdetlerini muhafaza etmişlerdir. İyi tarafı var saray âdetlerinin... Reveransları, el öpmeleri yerinde... Geçmiş zamanın geri geleceğine hâlâ ümitlidirler. İnsan, ümidin ölmezliğine burulur, kendinde de ölmez ümitleri karıştırıp!...

Bizim eski Demokrat âbilerimizin tam ve tüm kalanları da, öyle ümidin «kapalı tenceresinde» kaynamaktadırlar... Köprülerin altından çok su akmıştır: Onlar sadece kendi ümit tencerelerinin ıhlalı suyunu bilirler. Beyaz Rus aristokratları kadar sempatik değildiler. Onlar kadar «dişsiz» de değildiler. Bir kere sürgünde değillerdir ki... Her biri fıstık gibi, varlıklı, diri (Allah daim etsin), yamacımızdadır, tepemizde, anavatanda... Bizim de, iktidarın da tepesinde, yazık!... (İktidara yazıklandırım, bazan daracak boğazlara giren!...)

Bunca «diri», bunca «tasasız» olunca insanoglu, ve üstüne üstlük ka asının üstüne bir kahraman hâlesi kondurulunca, tabii ki «silâlanmağı» (mecazi anlamda aman aman!...) düşünür!... Hoş görün...

Hele hanımlar... Hele «eski sarayın» hanımları... Tabii ki onların gönlücağzında, ne tahtlar, ne taclar, ne yeni saraylar yatar. Yatınasın mı?... Yaaatmasın mı?... Onlar da bızlıyor eşlerini, eşleri de bızlıyor Bayar'ı. Ah efendim, ah!...

Onun'ciin, bunca senelik politika-cının (kendi deyimiyle «komitacı»), sadece beş vakit namazla yetinmesini hoş görün... Elinizdeyse engelleyin ama, hoş göre göre... Tabii göre göre!

Ve gene tekrarlıyorum: — «Bu topluma vereceği ne var» diye de dön dön kimse vakvakalamasın, kimsel!... «Bu toplumdan her halde daha alacağı var» diye düşünün civanlarını... «Daha ne alacağı var acep?...» diye düşünün. Yalnız Bayar için değil, bütün «memleket aşkıyla» çulunu, yatağını yorganını bırakıp bizi toplumca «nurlu ufuklara» götürecekt bütün yelkenlilerin kaptanları ve «dümençileri» için öyle düşünün!... Düşünürsek iyi ederiz, dimi Akbaba?...

geçmiş zaman olur ki...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Balkabağı!

GNSAN çivi değildir, mihlandığı yerde paslanıp kalmaz. Öyle olsa, günü dolunca, ana karnından fırlamazdı. Hayat başladı mı, kıpırdama da başlar. Önce el, ayak oyunları... Sonra gözler açılır ve en son, kafanın içinde düşünce, kalbin içinde duygu belirdi mi, fikir ve his hareketleri de günden güne olumlaşıp kendini gösterir.

İnsan çivi değildir, dedim. Bütün iç ve dış varlığıyla çivi değildir. Bir koltuğa çakılıp ömür boyu oturamaz. Bir rüyaya dalıp, ölünceye kadar, tek yastık üstünde ve tek yorgan altında sayıklayamaz. Gezer, yürür, yatar, kalkar, yer, içer, uyur... Ve... Ve düşünür.

Ama insanın düşüncesi de çivi değildir. O da çakıldığı yerde kalmaz. O da, tıpkı kendisi gibi canlı bir varlıktır. O da, yeni ufuklar arar... Hiç ayrılmıyacağını sandığı bir inanç âleminden, bakarsınız ayrılıvermiş. Bir başka dünya, bir başka iklim içinde... Bütün oluşlar, bütün buluşlar, bütün ilerlemeler, insanın çivi olmayışındandır.

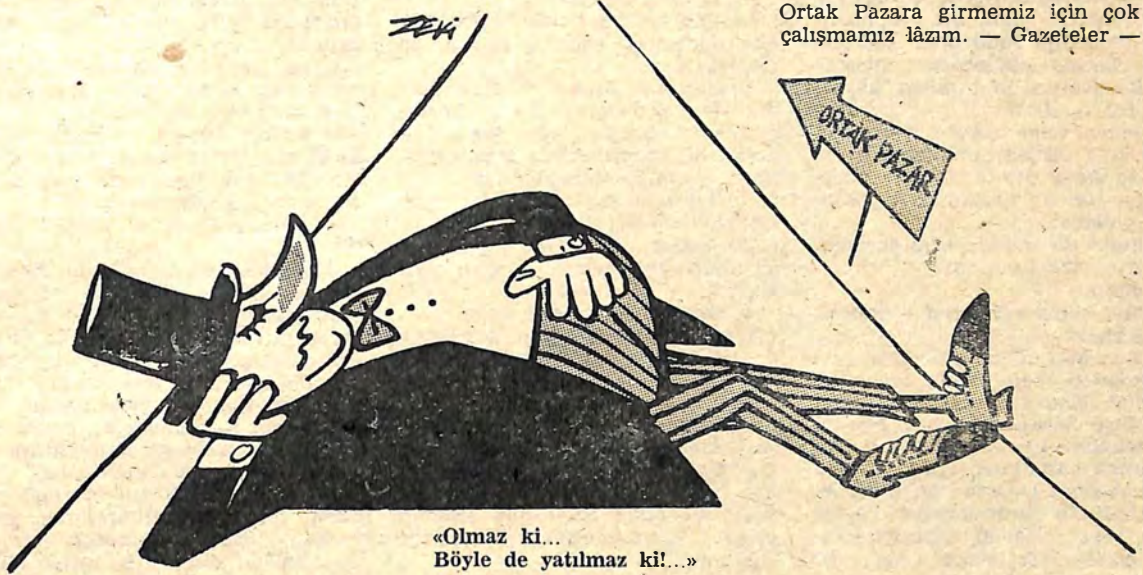
İnsanı çivi sananlara, çakıldığı yerde görmek isteyenlere bunu anlatamazsınız.

Düşünmezler ki, yeni Türkiye'nin ilk Cumhurbaşkanı, eski Osmanlı İmparatorluğunda son padişahın yaver kordonlarını taşıyordu!

Siz, altmış yıl önce, Harb Okulu'nda, tören günleri «Padişahım çok yaşa» diye bağırarak İsmet Paşa'yı bugün suçlayabilir misiniz?

Bu gece yatarken inandığınıza, yarın sabahı uyanınca inanmazsanız hiç şaşmam!

Daha dün, yemek üstüne yuttuğum mucize ilaç «Mer 29» u, ertesi gün kutusuyla kaldırıp attım: Tıp edebiyatı zararını faydasından çok ilân ettiği için!

Gözümüzü daha geniş bir ufka çevirelim: Fransız - Alman anlaşmasının hırslı öncüsü Laval, güttüğü politika uğruna kellesini verdi... Mareşal Pétain çapında bir kahraman, vatanının selâmetini Almanlarla anlaşmada bulduğu için ölüm cezası yedi ve ihtiyar altında zaferlerin çelengiyle Yeu adasında bir kaleye kapatıldı.

Bugün, değişen şartlar içinde, General De Gaulle, o vatan hainlerinin politikasını da aşan bir «Fransız - Alman» birleşmesinin kahramanıdır!

İnsan çivi değildir. Çakıldığı yerde kalmaz. Bugün, tutumunu benimseyerek övdüğümüz bir insanı, yarın, beğenmediğimiz bir tutumu için yerebiliriz: Överken haklı olduğumuz kadar yererken de haklı olarak...

Ama kafa çevresi, odasının dört duvarını aşamayanlara bunu anlatmak kolay mı?...

Ne güzel söylemiştir Cenap: Hakikat şimşegi fikirlerin çarpışmasından çıkar... Ama çarpışan kafa değil de balkabağı ise, göreceğiniz şey gülünç bir çekirdek yağmuru dur!

18 Ekim 1962

Y. Z. ORTAÇ

Biz kime benzeriz?

BAYRAM günlerinin bir duvardan bir duvara gerdiği meşhur vecize artık hepimizin hafızasındadır: Biz, bize benzeriz!

Doğrudur: Biz, bize benzeriz. Hattâ, her millet kendine benzer.

Bu benzeyiş sözledir, sesledir, renklidir, çizgiyledir. Bir milletin yüzünü, şairlerinin kaleminden; musikişinaslarının sedasından; ressamlarının fırçasından; mimarlarının çizgisinden tanırız. Bunun için, Nedim Türk'tür. Bunun için İtri Türk'tür. Bunun için Şeker Ahmet Paşa Türk'tür. Bunun için Koca Sinan Türk'tür.

Bir akşam üstü, Marmara'dan gelen seyyah yüklü bir vapur, İstanbul'un batı önündeki silüetini görünce, tek ağızla bağırır:

— İşte Türkiye!

Biz, bize benzeriz: Kayabaşı türkülerimizle, Harmandalı rakslarımızla, asırların solduramadığı nakışlarımızla, insan

kalbimizle, efendi vakarımızla ve eşsiz yiğitlerimizle...

Fakat, biz, bize benzeriz demek, biz hiç kimseye benzemeyiz demek değildir.

Gişelerin önünde, her millet gibi sıraya gireceğiz. Tramvaylara, her millet gibi kavga-sız bineceğiz. Sokaklarımızı, her millet gibi temiz tutacağız. Tahtakurusundan, her millet gibi iğreneceğiz. Çocuğa, her millet gibi sevgi besleyeceğiz. İhtiyara, her millet gibi saygı göstereceğiz. İlme, her millet gibi inanacağız. Fenne, her millet gibi tapacağız. Sanata, her millet gibi âşık olacağız... Ve yaşamağa karar vermiş her millet gibi hayır, her milletten daha çok çalışacağız!

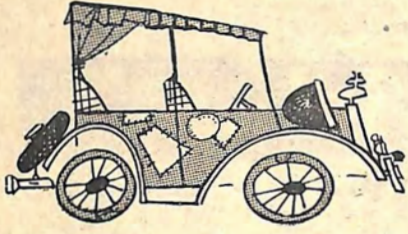
Biz, bize böyle benzeriz ancak... Mahalle kahvesinde dübara atarak, memleket mahsullerine hile katarak ve Allah ne verdiyse atıştırıp sırt üstü yatarak değil!

Yusuf Ziya ORTAÇ

16 Kasım 1944

Trafik yüzünden sinir hastaları artıyor. — Gazeteler —

Bizim Kadillak

Muzaffer
İZGÜ

CEBİMDEKİ üç-beş kuruşa gü-
venerek, sanki kat kat apart-
manlarım, blok blok fabrika-
larım varmış gibi araba sevdasına
düştim. Karım bir taraftan, kayna-
nam bir taraftan:

— Aman, etme eyleme, sonra bizi
bir lokma ekmeğe muhtaç edece-
kin, dedilerse de, ben onları dinle-
medim. Kendi burnumun doğrultu-
suna giderek:

— Araba da araba, dedim durdum.
— Ayol kaç liran var?
— Beşbin.
— Motosiklet vermezler o paraya,
motosiklet!

— Ben alayım da, siz görün!
Hakikaten, ben aldım, onlar da
gördüler. Modeli, Birinci mi, İkinci
mi Dünya Savaşından önce, her ta-
rafı zelzeleye tutulmuş gibi sallanan
bir araba bozuntusu. İçine kurulup
bir mahalleye gelişim var, Allah si-
zi inandırırın zannedersiniz Başba-
kan arabası... Karım, kaynanam ka-
pıya çıktılar. Sevinezeklerine:

— Ayol, bu paslı tenekeye mi ver-
din beşbin lirayı? dediler.
— Motoru motoru, top gibiymiş
bunun motoru... dedim.

Karım kızdı:
— İnşallah o top dediğin motor
bir gün başında patlar da, biz de
kurtulakalırız!

Arabayı aldığımın ikinci günü pa-
zardı. Eee, nasıl olsa ben bu para-
yı sayıp, arabayı almışım, ne yap-
sın ev halkı, binmek zorunda kal-
dılar. Arabanın eskiliğine bakmak-
sızın bizim kaynana gene de mahal-
leliye fors yapmaktan geri durmadı.
Binmeden önce, üç kulhüvallah bir
elham okudu ve:

— Çatır çatır çatlasın mahalleli,
dedi.

Doluştuk arabaya... Niyetimiz,
şöyle bir Emirgân'a, Boğaz'a açıl-
mak... Daha beşyüz metre ya gittik
ya gitmedik, arabanın arkasında bir
gümbürtüdür koptu. Arkada oturan
oğlum:

— Babaaa, bagajın kapağı uçtu!
diye bağırdı.

Kaynanam, çocuktan daha çok
yırtındı:

— Amanın o güzelim dolmalarım!
diye.

Kocaman zırlı şey, oğlanla bera-
ber kapağı yolun kenarına çekti.
Takabilirsen tak. Telle tutturallım
dedik, yine olmadı. Oradaki mana-
va rica ettim:

— Arkadaş, şu kapak şurada dur-
sa da, yarın alsak olmaz mı?

Manav:
— Beş kâğıt isterim, dedi.

— Tamam, dedim.
— Ama peşin isterim. Neden der-
sen, bu kapağı eskiciye satsan, iki
buçuğa almaz.

Adamın beş lirasını verdim. Bin-
dik yine arabamıza, Bir kilometre
gitmedik, arkadan öyle bir çılgık
koptu ki, zannedersiniz bizim süla-
lenin tekmiğini boğazlıyorlar...

— Tutunun ha, birbirinize sarı-
lın ha, selâvat getirin ha!...

Ve tangur tungur bir şeyin yere
yuvarlandığını gördüm. Oğlan yine
bağırdı:

— Babaaa, kapı uçtu!
Yine durduk. O kapıyı da, başka
bir bakkala bıraktık. Kaynanam:

— Oğlum, dedi, şu kapıyı da hiç
gözüm tutmuyor, oldu olacak, yolda
bir kaza çıkaracağına şunu da bura-
ya bırakıverelim.

— Sağlamdır o anne, dedim.

— Ne sağlam ayol, deminden beri
şöyle bir rahat nefes alıp şişmeğe
çalışsam, kapı benden önce şişmeğe
başlıyor.

— Rahat rahat nefesini al ha-
nım anneciğim...

Keşke, kaynanamın sözünü dinle-
seymişim... Yüz metre sonra o kapı
da Allah Allah nidaları ve selâvatı
şerifler arasında uçup gitti. Bereket
beş kişi birbirine iyice kaynaşmış
lar da içlerinden yere düşen olma-
dı. O kapiyla beraber, ne olur ne
olmaz diyerek, kaportayı da söke-
rek ikisini bir tütüncü dükkânına bı-
raktım.

— Oh işte, şimdi rahatız, dedim.
Kaynanam homurdandı:

— Uçacak başka yeri kalmadı ki!
Karım:

— Niye kalmasın, dedi, şimdi sı-
ra tekerleklerde.

Bu arada, baldızımın karım, bahse
bile tutuştular. Karım, tekerlekler
uçacak, diyordu, baldızım, arabanın
tavanı uçacak, diyordu. Ama, ikisi-
nin de dediği olmadı. Ne tavan uçtu,
ne de tekerlekler, motor uçtu! Önce
bir gümlleme geldi derinden derin-
den, arkasından acı bir öksürük, en
sonunda da son devre verem hırıltı-
ları...

Çalıştırabilirsen çalıştır artık me-
reti. Kaktırdık, salladık, ırgaladık,
çaça yaptırarak, twist yaptırarak, im-
kânsız, Nuh diyor, peygamber demi-
yordu. Kaldık mı yolun ortasında? Boşuna
dememişler, arabanın mo-
toru susunca, kadının çenesi açılır
diye...

— Vay efendim kül ettin parayı
da, bu sıcakta piştik de, eridik de...
Şu da, bu da...

Geçen bir kamyonu rica ettim. A-

dam, elli liramı aldıktan sonra sağ
olsun, bizi çeke çeke eve kadar ge-
tirdi.

İkinci günü bir elli lira daha ve-
rerek tamircinin oraya çekirdim.
Usta bir baktı, bir yokladı:

— Vallahi bir şey diyemem, dedi.
Belki olur, belki olmaz. Neden der-
sen, bu arabaların nesli yeryüzün-
den silineli yıllar oluyor.

— Aman ustacığım, ocağına düş-
tüm!

O günden sonra yol ettim tamir-
haneyi. Sabah gidiyorum tamirha-
neye, akşam ustayla beraber kapatı-
yoruz dükkânı. Baktı ki usta, ben-
den enayi çıracak bulunmaz yeryüzün-
de, onbeşinci günü dükkânı kapadık-
tan sonra anahtarı bana uzattı:

— Yarın saat altıda aç, sonra şu
yeni gelen arabanın karbüratörünü
sök, bunun da otomatığını, dedi.

Yıllık iznimi, ustanın emrinde, vi-
dalar, civatalar, karbüratörler ara-
sında geçirdim. Ay sonunda usta:

— Vallahi gördün, bu araba dün-
yada olmaz, dedi. Sen en iyisi, bu-
nu bir hurdacıya okut!

Allah razı olsun ustadan, o kadar
emeğini de, benim bir aylık çalış-
mama tuttu.

— Hakkını helâl et usta, dedim.
— Helâl olsun helâl!

Gittim bir hurdacıya yanına:
— Efendim, bende şöyle şöyle bir
araba var, alır mısınız? dedim. Hem
de çok ucuza vereceğim.

Adam yüzüme tuhaf tuhaf baktık-
tan sonra:

— Demek üste para istiyorsun ha?
diye sordu.

— Az usta, azıcık.

— Yahu biz öyle arabaları üste
para versen de almayız. Çünkü, onu
koyacak yer nerde? Baksana şurayal
Boynumu kırıp, başka bir hurda-
cının yolunu tuttum. Daha arabanın
modelini söyler söylemez:

— Yok kardeşim, yok, dedi adam.
Aradan bir hafta geçince, usta da
başladı sızlanmağa:

— Götür şunu şuradan, diye.

Yine bir elli lirayı köz edip ara-
bayı kapımızın önüne çekirdim. Bir
ay geçmedi aradan, bu kez mahalle-
li başladı sızlanmağa:

— Seyyar meyhaneye efendim, sey-
yar meyhaneye, diyorlardı.

Hakikaten berduşlar, bizim araba-
yı seyyar meyhaneye çevirmişlerdi.
İçine girip, sabahlara dek şarap içip
eğleniyorlardı. Hele içinin pisliği!...

Bir gece yarısı çıktım dışarı, sar-
hoşlara:

— Kolay gelsin arkadaşlar, dedim.
Ama?...

— Ağbi, yoksa senin mi bu kadil-
lak? dediler.

— Benim...

— Vallahi abicim, böyle bir araba-
ya sahip olduğun için ne kadar ifti-
har etsen az... Yalnız ne var ki, bak-
ma bizim kusurumuza, kirlilik se-
nin arabayı.

O günden sonra berduşlar bir da-
ha uğramadılar ama, bu kez ana-
babaların şikâyetleri başka yönden
oldu. Bizim arabanın içinde boğu-
şurlarken kolunu kaşını kırımlar mı
ararsınız, yepyeni pantolonlarını
boydan boya yırtanlar mı ararsınız,
elini oraya buraya sıkıştırıp yayga-
rayı basanları mı ararsınız?

Mahalleli:
— Vallahi ilmühaber yapacağız,
dediler.

Baktım vaziyet kötü, yine bir elli
kâğıdı köz edip, arabayı Londra as-
faltının ıssız bir yerine çekirdim.
Plâkasını söküp, oracıkta bıraktım.
Ben:

— Oh çok şükür dünya varmış,
derken, bir de baktım iki gün son-
ra kapımızda bir polis:

— Beyim müjdemî isterim, diyor.
— Hayrola ne müjdesi?

— Çalınan arabamızı bulduk.

Motor numarasından, şasi num-
arasından, arabanın bana ait olduğun-
u bulup çıkarmışlar. Kaldırma
masrafı, yürütme masrafı, bindirme
masrafı, evin önüne koyma masrafı,
derken gitti bizim beşyüz daha...

Ulan aman, bu araba değil, be-
lâyı berzak bel... Bir gece yarısı on
tane hamal tuttum. Beşer lira itele-
me parası, onar lira da sus payı
verdikten sonra hamallarla beraber
denizin kenarına kadar getirdik:

— Kaktırın ulan şunu denize!...

Oh, dünya varmış bel...
Devrisi gün işime gidiyordum. A-
rabayı denize fırlattığımız yerden
geçerken bir de ne göreyim? Koca-
man bir viñ, ve viñcin ucunda da
bizim araba sallanıp duruyor. Kim-
bilir, kim gördü de, gitti polise ha-
ber verdi. Kaçak iş mi zannettiler,
cinayet mi zannettiler? Ne yapayım,
arabayı benim kendi elimle denize
atmış ortaya çıkmasın diye koştum
polise:

— Aman efendim, benim arabayı
yine çaldılar.

Komiser:

— Allah Allah, dedi, yahu karde-
şim, bu araba hurda mürda ama,
galiba antika bir şey olacak ki gün
aşırı çalıyorlar. Ama sen hiç üzül-
me, biz buluruz.

Akşam üzeri, polisin elindeki beş
yüz liralık faturayla beraber belâma
da kavuştum. O gece ev halkı kafa
kafaya vererek, bir çare düşünmeğe
başladık. Kaynanam:

— Ayol parça parça kaybet şunu,
dedi. Meselâ, önce motorunu, son-
ra tekerleklerini...

Devrisi gün, bizim oğlanın eline
on lira tutuşturdum. Motoru hep ki-
şi bir olup söktük. Ve bir çek çek
arabasına yerleştirdik:

— Aman oğlum bedava tarafından
ver gel!

O gece bizim evde bir şenlik, bir
şenlik ki demeyin gitsin. Niyetimiz
yarın da tekerleklerini uçurmak...
Ama sevincimiz kursağımızda kaldı.
Öğleye doğru kapı çaldı. Açtım,
baktım, bir polis, arkasında da bir
çek çek arabası ve içinde de bizim
motor. Polis:

— Hayret vallahi, ne isterler bu
arabadan, dedi. Bitpazarında görün-
ce hemen tanıdım sizin motoru.

— Çok, çok teşekkür ederim me-
mur bey, dedim.

Çek çek arabası, şusu busu, yine
gitti bizim yüz kâğıt...

Akıllı kaynanamın son fikri şuy-
du: Yazı bekleme... Yaz gelince
millet Ada'ya, Moda'ya göçünce, a-
rabanın içerisine bir dinamit koy-
mak ve berhava etmek...

Fakat benim hiç de yazı bekleme-
ğe niyetim yok... Bir demir testere-
si aldım. Her gün bir iki kilosunu
keserek keşekâğıdına koyuyor ve
işime giderken kimsenin görmez ta-
rafından denize fırlatıyorum...

Bazı hastanelerde partizanlık yapılıyor — Gazeteler —

Rozet muayenesi!

PAZARTESİ

Nükleer maç!

İsrail uçakları Kahire'yi bombaladı, sivil halktan yaralanan olmadı.

Irak uçakları Hayfa'yı bombaladı, kimsenin burnu kanamadı, İsrail uçakları Süveyş'i bombaladı, sadece kanal tılandı.

İ.A.C. uçakları Tel-Aviv'i bombaladı, bir kaç bina hasara uğradı.

İsrail uçakları Şam'ı bombaladı, yıkıntı altında bile kalan olmadı.

Suriye'liler İsrail'in sınır köylerini topa tuttu, sivil halk hengâmeden kazasız belâsız kurtuldu.

Ve... Bir sporcu her nasılsa rakip takıma bir gol attı, ortaltığı birbirine kattı: 40 ölü, yüzlerce yaralı var!

Altı not halinde sıraladığımız çarpışmaların tarihi adı, «Orta Doğu savaşı», diğeri ise Kayseri-spor - Sivasspor futbol maçı!

Şükür ki, kırk küsur yıldır görmedik harbi... Milletimizi ikinci golden kuru Yarabbi!

SALI

Hodri meydan!

Devlet Bakanı Öztürk, «C.H.P. halkı zengin - fakir diye ikiye bölüyor» demiş.

Şu C.H.P.'nin yaptığı da ayıp doğrusu! Memleketimizde zengin - fakir diye hükümetçe isimlendirilmiş topluluklar mı var? Tanrı, «Yürü yâ kulum!» komutunu vermiş, kimi ekmek parası kazanmak için ta Almanyalar'a gitmiş, kimi de oturduğu yerde milyonları istif etmiş. Bazısı deveyi hamduyla yutuyor, bazısı kurşına lokma girmeden uyuyorsa, Öztürk ne yapsın?

Malûm, at binenin, kılıç kuşananın... Para işe, vurgun yollarını bulanın!

ÇARSAMBA

Kalmamış ise...

İki işçimizin Almanyadan getirdikleri pikabın içinden tabanca, yelek ceplerinden de mermi çıkmış!

Geçenlerde de yurda 9.500 mermi sokan bir hanım işçimizin boy boy fotoğrafları vardı gazetelerde...

Dış sefere çıkan gemilerimiz

✱

ticari mal yerine, kaçak eşyalarla dolu gelir. Yurda döviz sağlamak için dış ülkelere gönderdiğimiz işçilerimiz, dönüşlerinde para yerine mermi getirir; nede-nini anlayamadık gitti!

Fıkırayı bilirsiniz; tam sefere çıkmak üzereyken, başına bıçak gibi bir ağırlı saplanan kaptan, tayfalarından birini aspirin almaya gönderir. Kaptanın gözüne girmek için hemen rıhtıma atlayan tayfa, bir yandan koşar, bir yandan da ömründe hiç duymadığı ismi unutmamak için kendi kendine:

— Aspirin, aspirin, aspirin, diye tekrarlarlarken, karşılaştığı bir hemşerisiyle hatırlar soruşurken unuttur.

Dönüp ismarladığı şeyin ne olduğunu sorsa, kaptanın gözünden düşecek. Bakkala girse, adam «Ne istiyorsun?» diyecek. Bu işten selâmetle sıyrılması mümkün değil!

Kara kara düşünerek döner rıhtıma. Kaptan da güverteden kendisine bakmaktadır.

— Efendi baba, efendi baba, diye seslenir kaptana. Ha o dedüğünden kalmamış ise, helva alayum mu sağa?

Bizler mi anlatamıyoruz, onlar mı anlayamıyorlar? «Permi» diyoruz, bavul bavul mermi yığıyorlar!

PERŞEMBE

İkinci devre

Birinci sayfa haberi: «Adli tatil sona erdi.»

Üçüncü sayfa haberi: «Viranşehir - Kan davası yüzünden Sıcak ve Dilek aileleri ikiye kurban verdi!»

Meğer bir süredir tatilin bitmesini bekliyormuş millet. İşte yeniden adliye çalışıyor, silâhlar konuşuyor!

CUMA

İnsan düşündükçe...

Nazilli'de konuşan Ecevit, «Oy verirken, geleceği düşünün» demiş.

Ah o gelecek korkusu, ah! C. H. P.'nin kaybı da, vatandaşın geleceği inceden inceye düşünmesinden doğmuyor mu? Sandığa yönelen başına gelecekleri düşünüp, oy'unu C.H.P.'den gayrısına atıyor!

CUMARTESİ

Kârlı iş

«Şehrin trafiğinden memnun değilim» diyen İstanbul Trafik Müdürü açıklıyor: «Soförler altı ayda 700 bin lira peşin para cezası ödedi.»

Tevekkeli değil şehrin trafiği bulmacaya döndü. Trafiği düzenlemekten ümidini kesen ilgililer, fırsat bu fırsat deyip trafikten gelir sağlamaya karar verdi.

PAZAR

Kent değil, dert!

Sempatik Belediye Reisimiz de ara sıra hemşehrilerini aydınlatmasa, yaşadığımız şehrin meselelerini hiç öğrenemeyeceğiz. Sayın İçişleri zaman zaman hesap veriyor da, durumu az çok anlıyoruz. Sağolsun geçenlerde gene konuştu. Şehre su veren anâ boru bir ayda üç kere patladığından susuz kalmışız.

Sularımız hâlâ neden akıyor diye sormayın. Boruların onarılmayışından. Boruların onarılmayışı, parasızlıktan!

Sular akacak ama, para yok! Bekçiler maaşlarını alacak ama, para yok! Bütün yollar asfaltlanacak ama, para yok! Kent değil, dert mübarek!

Rahmetli Orhan Veli eğer yaşasaydı, bu durum karşısında yine delikli şiirini mırıldandırdı her halde:

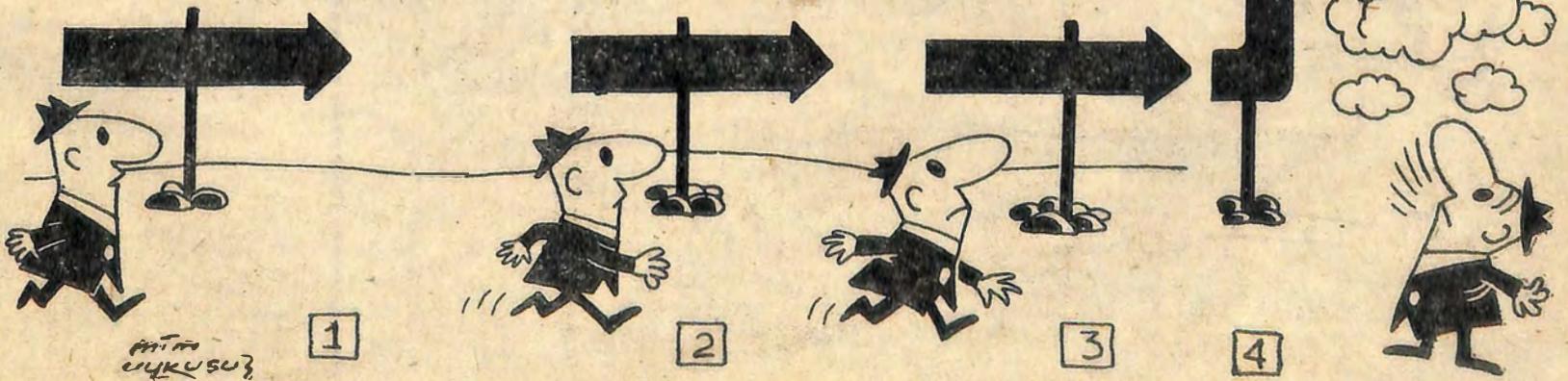
«Cep delik, cepken delik,
Kol delik, mintan delik,
Yen delik, kaftan delik;
Kevgir imsin be kardeşlik!»

Yandı, bitti, kül oldu

«İzmir'in Çatalkaya ormanları yanıyor!»

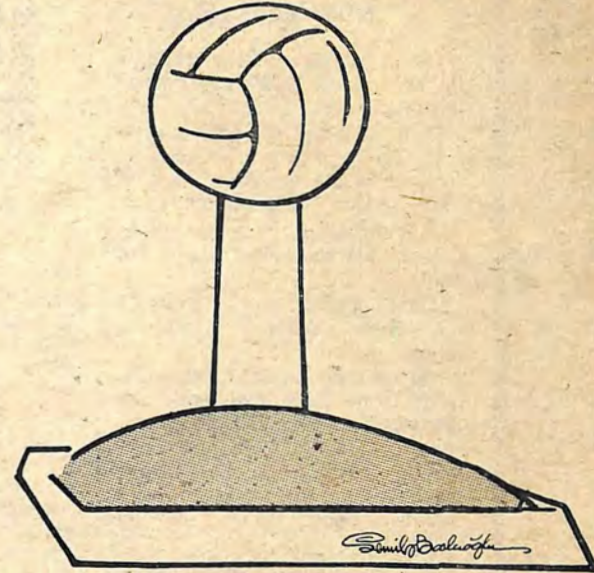
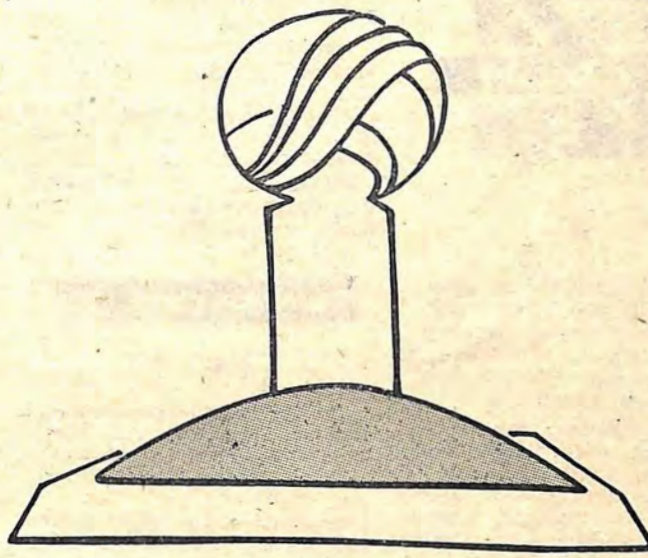
«Bursa'nın Tirilye ormanları yanıyor!»

Bunlar baltadan kurtulanlar... Çöle dönen Türkiyemizde, mübareğin sık sık tartışılan kanunu kaldı bize yadigar.

Yazısız

Kayseri
Sivas
bir
iki...

YAZISIZ !..

İKİNCİ CEPHE !..

Başbakan, «Nurlu günler gelecek» dedi. — Gazeteler —

— Yaz bitti, biz hâlâ ne bekliyoruz?
— Nurlu günleri!...

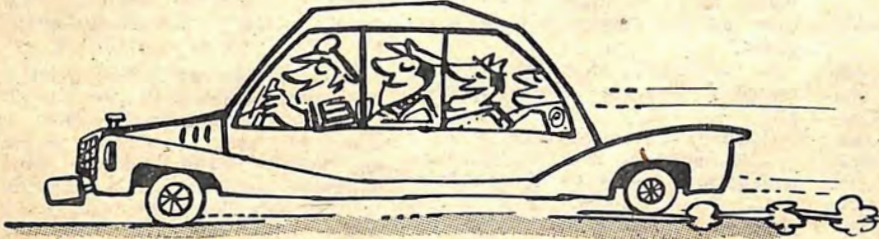
Kader

Ben hücumla geçsem de o
Azımsar kendisine ayırdığı
Herkesi göz kırpmaktan gö
Arzusu: Erkeklerin hepsi o

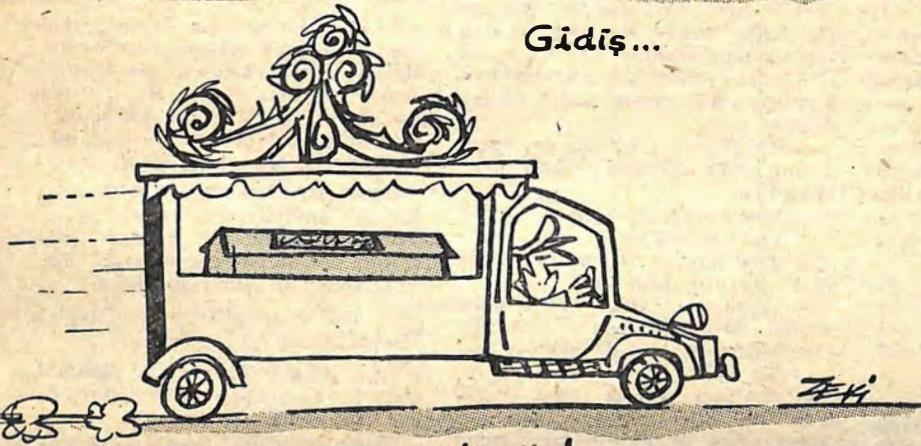
Dürüstlük mü ar
Zaten çaptan düş
Çoktan tohumla
Kendisine sorarsın

Hâlâ sükûn bulmamış âlemler
Her gün eteklerine bir çar
Şehir kazan, o kepçe durm
Sanıyor kendisini lüzumlu

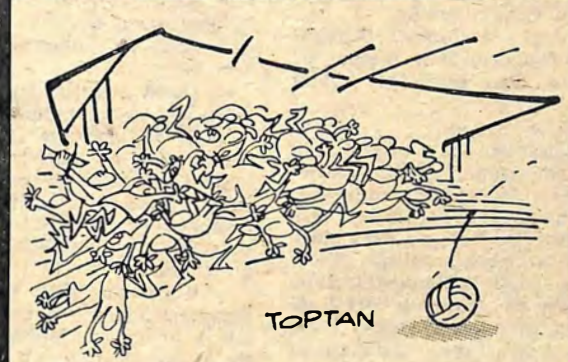
Zamanla her şey
Bu tipteki yosma
Bir gün elleri şiş
Çürük çam kütüğü

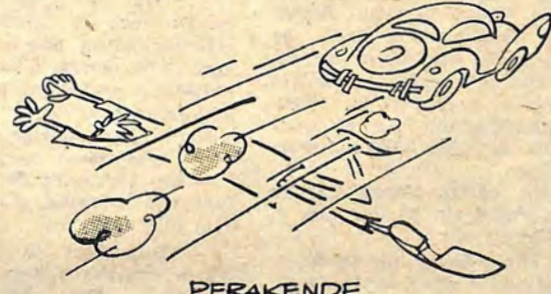
Gidiş...

dönüş!...

TOPTAN

PERAKENDE

Süleyman Balıoğlu

Günün modası :

İğışmez

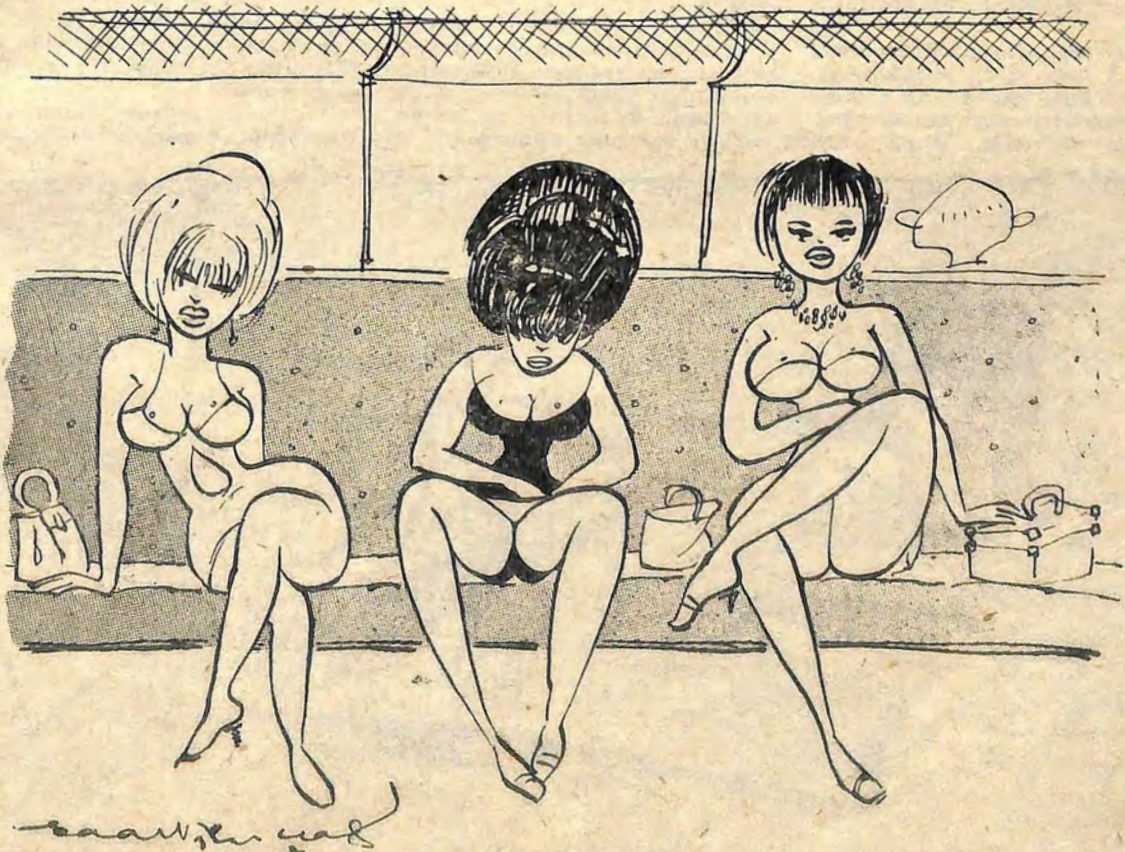
savaşı,
aşı.
kalmış şaşı,
ynaşı.
venin başı!

halinde, geçmişinde?
bana ilk gelişinde.
elân gençlik peşinde.
üz altmıştı yaş;
— Yok devenin başı!

a şaşmada,
laşmada.
olashmada,
aşı);
venin başı!

anılar unutulur,
yenir, ne yutulur.
gün beli tutulur,
r eder mi hiç aşı?
— Yok devenin başı!...

Salâhattin KUTLU

Açık oturma!

HASAN Taftacı, karısıyla beraber akşam yemeğine oturmuştu. O gün dükkandan yorgun döndüğü için, erken yatmaya niyetliydi.

Karısı, tabağına biraz makarna bülerken, kapının zili, üstüste üç sefer, acı acı öttü. Hasan Taftacı, yerinden fırladığı gibi, terliklerini ayağına geçirdi. İçinden «Hayırdır işallah» diyerek hızlı adımlarla kapıyı açmaya gitti.

Karanlıkta, üç polis memuru kendisini karşıladı. Memurlardan biri sert bir selâm çakarak:

— Bendeniz komiser muavini Reşat, dedi. Hasan Taftacı beyfendiyi arıyoruz.

— Hasan Taftacı ben'im...
— Beyfendi, zâtilinize, Dışişleri Bakanlığı Protokol Dairesinden bir tebliğat var. Onu arzetmeye geldik efendim.

— Buyurun söyleyin...

— Beyfendimiz, yarın akşam Dolmabahçe Sarayında, misafir Devlet Başkanı şerefine verilecek kabul resmine ait bir davetiye getirdik. Onu takdim edeceğiz. Malûmu âlileri, Millet Meclisi ve Senato tatilde bulunduğu için, sayın milletvekillerinin, Senatörlerin ve protokole dahil diğer zevatın adreslerini, Dışişleri Bakanlığı bilemiyoruz. İstanbul'da bulunanlara bu davetiyelerin ulaştırılması işi, Emniyet Müdürlüğünden rica edilmiş. Vallahi beyfendi, sabahtan beri ne Büyükdere'si kaldı, ne Yeşilköy'ü kaldı, her tarafa biz yetiştiriyoruz. Bir polis ekibi, günde 110 tane davetiye dağıtamaz ki... Zâtilinizin ikametgâhını bile, üç saatir arıyoruz. Bereket telefon rehberinde bulduk...

Polis zarfı uzattı. Hasan Taftacı şaşırılmıştı. Polislerin yüzüne alık alık bakarak:

— Ama ben... Ben... diyebildi...

— Siz Hasan Taftacı beyfendi değil misiniz?

— Evet, Hasan Taftacı ben'im...

— Eski Hariciye müsteşarlarından değil mi?

— Hayır efendim, ben şimdi tuhafiyecilik yapıyorum.

— Olabilir beyfendi, ticaret hayatı da politika kadar şerefli bir iştir.

— Öyle ama, ben müsteşarlık filân yapmadım ki...

— Yapmadınız mı?

— Yapmadım ya...

Polisler birbirlerine baktılar. Bir tanesi:

— Beyfendi, sizin adınız mademki Hasan Taftacı'dır. İşi uzatmadan şuraya bir imza lütfedin, biz o imzayı Dışişleri Bakanlığı Protokol Dairesine göndereceğiz. Bizim vazife-

miz burada bitiyor. Üst tarafı bizi ilgilendirmez, dedi.

— Ama ben müsteşarlık yapmadım ki...

— Orası önemli değil... Biz sizi zaten üç saatte bulduk. Şimdi sizi bırakıp da yeni bir Hasan Taftacı arayamayız ki... Sizi zor bulduk zaten... Topu topu bir imza rica ediyoruz... Protokol Genel Müdürlüğü sizi Dolmabahçe Sarayındaki resmi kabule davet ediyor. Kötü bir şey değil ki bu...

— Kardeşim, imza kolay ama, aradığımız adam ben değilim. Benim hayat boyunca, Dolmabahçe Sarayı ile hiçbir aksatam olmamış ve olamaz.

— Şimdi olur... Bu evrak zaten sabahten beri üç karakol dolaşmış. Öğleden sonra bize verdiler. Yıldırım Ekip olarak tevziat yapıyoruz. Zâtilinizi muhakkak bulmamız için, sıkı talimat aldık.

Hasan Taftacı iyice şaşırılmıştı. Biraz düşündükten sonra:

— Bey kardeşim, dedi. Benim Dolmabahçe sarayına gitmek için elbisem bile yok.

— Orası bize ait değil efendim. Yarın akşama kadar bir şey uydurursunuz... Onun bir zorluğu yok. Şimdi siz şu davetiye makbuzunu lütfen imzalayın da...

— Vallahi imzalayayım ama, aradığınız adam ben değilim.

— Olsun... Şuraya bir imza lütfedin, yeter bize...

Hasan Taftacı, Komiser Muavini Reşat'ın uzattığı kalemi ister istemez aldı, makbuzaya imzayı attı. Bunun üzerine polisler davetiye verdiler, sonra birer selâm çakıp uzaklaştılar.

Hasan Taftacı tam bir şaşkına dönmüştü. Mahmutpaşa'da tuhafiyecilik eden bir yurttaşın, Dolmabahçe Sarayındaki kabul resmine çağrılmayacağını aklı kesiyor, bu işte bir yanlışlık olduğunu anlıyordu.

Resmi Kabul

Adnan Veli

Tekrar sofraya döndüğü vakit, durumu, karısı Sacide'ye anlattı. Sacide, sevinçle ellerini birbirine çırparak:

— Yaşasın!... diye bağırıldı. Dolmabahçe Sarayına elbette gideceğiz...

Öteki hâlâ inanamıyordu:
— Sacide'ciğim, dedi. Bu işde muhakkak bir yanlışlık var. Oraya gidip de rezil mi olalım?... Bizi saraya niçin davet etsinler yâni?

— Elbette davet ederler. Sen geçen hafta Adalet Partisine kaydını yaptırmamış mıydın?

— Canım Adalet Partisine her kaydını yaptıranı saraya davet edecek değil ya!...

— Kocacığım, artık biz de, hatırı sayılır şahsiyetlerden olduk. Öyle anlaşılıyor.

— Ben zannetmiyorum.

— Ben zannediyorum.

— Bana kalırsa, Hasan Taftacı diye başka biri daha var.

— Varsa var... Orası benim umurumda değil... Mademki bizi resmen çağırıyor, biz de gideriz.

— Ya elbise?

— Ben kendim için, Esma'nın lila rengi tuvaletini, bir geceliğine alabilirim. Sen de kiralık bir smokin uydurursun.

— Vallahi bilmem ki... Başımıza bir iş çıkmasaydı...

— Yooo, hiç itiraz dinlemem... Muhakkak gideceğiz.

Karı koca arasındaki çekişme, yemekten sonra da epeyce sürdü. Hasan Taftacı'nın enikonu uykusu kaçmıştı. Karısının da sevinçten, içi içine sığıyordu. O geceyi türlü hayaller içinde geçirdiler.

Ertesi gün Sacide, erkenden Esma'lara kostü. Hasan Taftacı da Kapalıçarşı'ya... İkindiden sonra Sacide berberden döndü, Hasan Taftacı da hamamdan...

Hazırlıkları saatlerce sürdü, ütüler yapıldı, çamaşırlar değiştirildi,

kolonyalar sürüldü, ayakkabılar parlatıldı.

Nihayet akşam saat dokuza çeyrek kala, karı koca, Çopur Niyazi'nin taksisi ile Dolmabahçe Sarayı'nın kapısına dayandılar.

Hasan Taftacı davetiye elinde tutuyor, kapıdan girerken Sacide de göklere uçuyordu.

Kapıdaki polisler, dizi halinde selâm durdular. Hasan Taftacı, protokol memurlarına davetiyesini uzattı. Sonra, pırıl pırıl kristal avizelerin süslediği, büyük, Muayede Salonu'na girdiler. İçerisi mahşer gibi kalabalıktı. O aydınlık içinde, salon, renk renk tuvaletli kadımlarla, fraklı, smokinli, üniformalı erkeklerle doluydu. Orkestra başlamıştı. Uzunluğu elli metreye yaklaşan muhteşem bir büfe çiçeklerle donatılmıştı.

Hasan Taftacı, artık heyecanlarından iyice sıyrılmıştı. Davete katılan komutanlarla, amirallerle sohbet ediyor, hal hatır soruyordu. Sacide de, misafir Devlet Başkanı'nı daha yakından görebilmek için, kocasını boyuna kolundan çekiyordu. Biraz sonra da, davetliler büfeye çağırıldı.

Sacide tam şaşkına dönmüş, bir rüya içinde yaşadığını sanıyordu. Hasan Taftacı, karısına bir bardak şampanya daha ikram etti. Biraz da istakoz verdi. Sacide, bu akşamki macerayı, tam bir ay, yedi mahalleye anlatacak, öğünecekti.

Dans başladığı vakit, artık karı kocanın mutluluğuna sınır yoktu. Filmlerdeki gibi bir hayatın içine girmiş, havalarda uçuyorlardı. Bir ara, kocasının kulağına eğilip:

— Ah, ne iyi ettin de, şu Adalet Partisi'ne yazıldın... dedi.

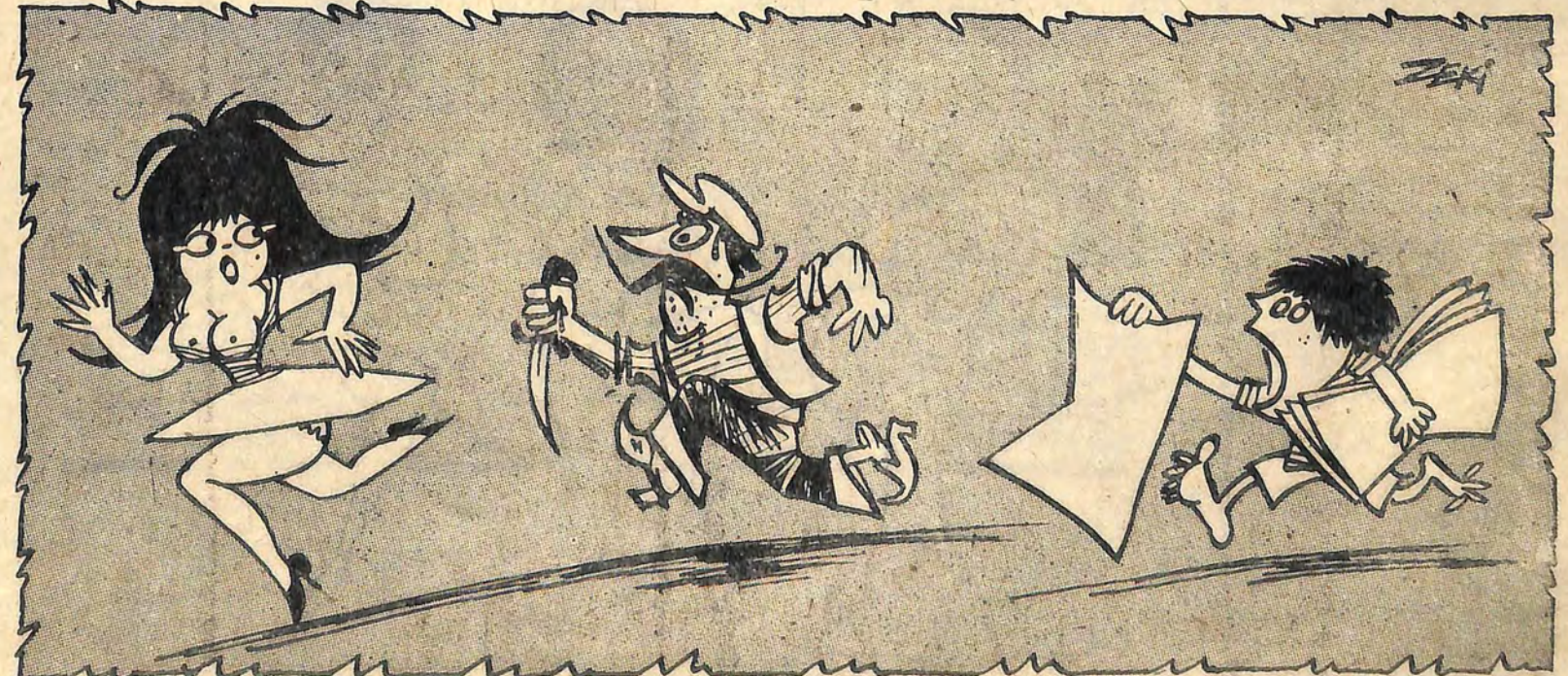
Oysa Hasan Taftacı, bu akşamki davetin, o sebepten ileri gelmediğini inanıyordu.

Sabahlara kadar devam eden coşkun bir mutluluk, Sacide'yi yedi kat arzı âlâ'ya uçurdu. Gün ağarırken, salon da tenhalaşmaya başlamıştı. Hasan Taftacı ile karısı, o akşam tanıştıkları kimselerden bazılarının ellerini sıkarak saraydan ayrıldılar. Sacide taksinin içinde boyuna:

— Dolmabahçe Sarayı... Kabul resmi... Dolmabahçe Sarayı... Kabul resmi... diye birteviye mırıldamıyordu.

Ertesi gün Hasan Taftacı dükkâna geç gitti. Sacide de, kocası çıkar çıkmaz sokağa fırlayıp, kapı kapı, hikâyesini anlatmaya başladı.

Adnan VELİ

— Yazıyooor... Şimdi işlenecek cinayeti yazıyor!..

HAYATINIZI ANLATIN

Ruhi Bahtiyar :

Zannedersem 1345 Rumi 1876 Hicri Kânunusani'nin, Rebtiülev-vele tekabül eylediği bir gece ebe Zehra hanım marifetiyle pederim Gözlükçü Kâmil Paşa'nın Erenköy'ündeki konağında dünyaya dühul eyledim... Gidip gelme haric tam yetmiş küsur yıldır bu fânî dünyada sürtüyorum... Allah kabul etsin... Âmin...

İptidai tahsilimi medresede, idadiyi tam yapacağım sırada pederim bir tahtakurusundan aldığı paratifo ile irtihal eylediler... Mümkündür... Bendeniz de pederimin ne kadar malı, mülkü varsa Beyoğlu'nda madam Siranus'un pansiyonunda hatunlarla çitir çitir yedim...

Malûmuâliniz, paşazade olmam hasebiyle ve masebiyle, beni iltiması tercihiyle Babıâli'de Zabıta-yı Belediye Kalemine kâğıt olarak tayin ettiler. Orada aldığım rüşvetler ve yaptığım ihtilâslarla nazarı dikkati çekip derhal Rumeli ciheti Evrak Muhafızlığına getirilip, bu arada ikisi Aksaray'da, biri Sarıyer'de olmak üzere üç konak aldım. Sultan Resat'ın hallinden sonra avyayı yiyeceğimi hissederek bir miktar parayla birlikte Paris'e kaçtım... Peşimde olan hafiyelere Ekselsi-yorda bir yemek yedirip avantajlarını verdikten sonra affı müteakip Büyükkada'daki köşke yerleştim...

Şimdi oğullarımdan biri siyasetle, biri ticaretle meşguldürler. Çok şükür babalarının yolunda yürümektedirler... Yaşım artık yetmiş, ben pek ehli namus sayılmazsam da iyi adamımdır... Yalnız küçük oğlum Mazlum'un ismi son günlerde zeytinyağı işine karıştı... Babamdan kalma forsuyla bunu da kapadık... Büyük oğlumun dokunulmazlığı olduğu için ona bir lâf geleceğini sanmıyorum... Başka size ne anlatabayım... Şimdi bütün işim kiracılarla uğraşmaktır... Bu da benim için ayrı bir zevktir... Arzı hürmet ederim...

Kâmil Paşa zâde
Ruhi Bahtiyar

EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

Tornistan şarkılar

Kocamustafapaşa'da oturan bir vatandaşın Belediye otobüslerine hitaben yazıp bestelediği şu meşhur şarkıyı dinlerken göz yaşlarınızı tutamayacaksınız:

Yolcunun çilesi böyleymiş bile,
Otobüsler geçiyor, ağlaya güle,
Yolcuyuz hepimiz hep o meçhule,
Yürüyün a dostlar kuyruk olalım,
Binelim itiş kakış zorla dolalım...

Kimimiz iteriz dirseğimizle,
Kimimiz bineriz kuvvetimizle,
Gelmeden binmek sırası bize...
Binelim a dostlar pestil olalım,
Aksaray'a gelmeden yolda kalalım...

Bazımız yollarda kalıp ölecek,
Bazımız kısımetle binip gidecek,
Saatler kuyrukta gelip geçecek...
Yürüyün yolcular билет alalım,
Kapılar açıldı hemen dalalım...

Yuvanızı Yapıyoruz

Beylerbeyi'nden Hilmi Teksever :

İnci ruhlu, kalın bedenli, kırkaltı numara ayakkabı giyen, her bir şeyi hayatta yapmış, azimli bir gencim... Ruhumdaki yalnızlık şeyini tatmin edecek bir bayanla huzurlu bir yuva kurmak gayesiyle yola çıkmış bulunuyorum... Enginar sevmem... E-ve geldiğimde sofrayı hazır bulmak isterim... Bir şey noksan olursa derhal bozulup eşimi ayağımın altına alırım... Bu da en tabii hakkımdır... Arada bir tutan sara illetimden başka hastalığım yoktur... Akıl Hastanesinden yeni çıkmam dolayısıyla sinirlerim pek yerinde değildir... Evleneceğim bayanda bulunacak vasıflar aşağıda 9 madde olarak sıralanmıştır, bir madde eksik olursa onu almam... Cevapların ciddi ve okunaklı olarak yazılmaması halinde gönderilen resimler ve yazılar iade edilmeyiz...

- 1 — Gözler, elâ ile yeşil arası... Bakışların melânkolik olması...
- 2 — Belin ince, ayakların çarpık olmaması...
- 3 — Ses tonunun Adalet Cimcoz'a benzemesi...
- 4 — Bana hiçbir surette karşılık vermemesi...
- 5 — Kendi kendine evden adımını bile atmaması... Pazar günleri istersem onu bir parka götürüp beş on dakika havalandırırım.
- 6 — Yemeklerde katıyen margarın kullanmaması...
- 7 — Salataya sirke koymaması... Ekmeği bıçakla kesmemesi.
- 8 — Sabah saat beşte kalkıp ev işlerini bitirmesi, ben uyanıncaya kadar gürültü etmemesi...
- 9 — İyi hal kâğıdı, sağlık raporu ve tam teşekküllü bir hastaneden rapor...

NOT : Bütün bunlar dışında bu şartları kabul edenlerin benim gibi kafadan kontak olduğu bellidir... Hilmi TEKSEVER

AHÇINIZ DİYOR Kİ...

Kuru Fasulye Nasıl Yapılır?

Şimdi siz (Herkesin bildiği, badan kalma kuru fasulyenin nasıl yapıldığını mı öğreneceğiz?) diyeceksiniz ama, tarifemizi okuduktan sonra söylediklerinize pişman olacak ve gelip bizden af dileyeceksiniz. Onun için ne bu lâfları söyleyin, ne de gelip af dileyin... Yüzgöz olmamıza lü-

züm yok zannedersem... Şimdi geçelim tarifnameye:

1 — Önce ne kadar kuru fasulye pişirecekseniz, o kadar fasulyeyi gidip bakkaldan alın... Bakkala bütün para vermeyin, belki parayı bozmaz... Onun için yanınızda daima bozuk para bulundurun...

2 — Bakkaldan kuru fasulyeyi aldıktan sonra, yavaş yavaş eve gelin. Kapıyı açıp içeri girin... Sonra kapıyı usuletle kapayın... Üst kattakilerin memede çocuğu uyuyor... Terbiyesizliğin lüzumu yok...

3 — Kuru fasulye kâğıdım masanın üstüne koyun... Daha münaşip bir yer varsa, oraya da koyabilirsiniz... Bu sizin arzunuza bağlıdır... Sonra gidip radyoyu açın... Radyo eve neşe veren bir araçtır...

4 — Bakkaldan almasından beş dakika kadar sonra, kuru fasulyeyi bir tepsinin içine yavaşça boşaltın... Yere dökmemeye dikkat edin... Çünkü sonra onları yerden almak zorunda kalacaksınız demektir...

5 — Tepsinin içindeki fasulyenin, kuru fasulye olduğuna iyice kanaat getirdikten sonra, içindeki yabancı maddeleri ayıklayın ve onları çöp tenekesine atın... Çöp tenekesi dışardaysa, bir kâğıda koyup sarın... Mazallah evde çocuk olur, çöpleri ağzına filân atar diye söylüyorum...

6 — Ayıklanmış fasulyeyi tepsiyle birlikte alıp... Durun bakım sizin mutfağınızdan bir koku geliyor... Yoksa o kuru fasulye mi?... Peki ama fasulye pişirmesini biliyorsunuz da neden beni uğraştırıyorsunuz... Size teessüf ederim... Recep KEPÇE

Çok acele ilânlar

ŞAHANE VILLÂ — Bütün Boğaz'a nâzır, parke döşeme, duvarlar Amerikan naylon Cloestil tarzı badanalı — Gömme kalorifer — Salon L — Kuzine W — Hususi yolu, garajı, ekstraordiner yalnız iki ay için (Forrent) yâni kiralıktır... Kiraların dolar olarak ödemesi şarttır — Tel: Mumhane Cad. Keresteci Mustafa Hızır'a müracaat — Ev sahibi odur — Hayret edilmemesi...

KAYI — Daha yeni aldığım çakmağımı doktorun meyhane'de kaybettim. Alanı biliyorum, hır çıkmadan getirsin...

Yedibelâ Rüstem

DİKKAT — İlânlar çok acele olduğundan acele edilmemesi rica olunur... Kelimesi 50, cümlesi 150 kuruş olup pazarlığa göre tenzilat yapılır... Ölüm, zayı, bayi, evlenme, boşanma, teşekkür, iftira, dedikodu, iltimas, nakil, cemiyet, toplantı, nişan, düğün, kongre ilânları adam başına 25 kuruştur... Avanta kabul edilir...

İŞLEK YERDE — En yağlı garsonları, bilekâr ahçısı, soğan kokuları içinde veresiyeçi müşteriyle birlikte Kazıntı Doyum Evi iflâs dolayısıyla satılıktır... Dikkat: Belediyeçiler haftada bir uğrar — Adları Muzaffer ve Âdil'dir.

AZİMET DOLAYISIYLA — Bütün bir köşkin beş odası hamin-nemiz ve eski eşyalarımızla birlikte bırakılacaktır... İhtiyara iyi bakacak temiz, çocuksuz bir ailenin orayı tutması menfaatleri icabıdır... Fiat mâkuldür... Biz de mâkulüz...

KİRALIK — 1800 - 2000 - 3000 liraya kadar şahane möbelleli, Lükens stil mobilyalı, çok dikkatle bakılırsa tuvaletten deniz görür, lüks daireler...

Şöseye on metre mesafede reedşose kat — Ehven — İki 2,5 oda, gerisi yufka — Tuvalet bahçeye nâzırdır — Yalnız 1300 — Üç aylık peşin — Mütessesil kefil rica olunur — Kapıcıbaşı Hürşit beyefendiye müracaat...

YATALAK — Bir kadının işlerini görecektir sabah akşam yatmayacak bir kız aranıyor. Müracaat Darülfazce'de emektar kapıcı Süleyman babaya...

Simsicak-bumbuz

YALÇIN KAYA

JSMET, elindeki paketi bıraktıktan sonra ocakta kaynayan tencereyi işaretledi:

— Ne yapıyorsun? diye sordu.

Burhan:

— Biraz fasulye koydum, dedi.

— Bırak şimdi onu. Ben kızarmış tavuğu aldım. Sogumadan hemen çökelim.

Masanın üstüne gazete serip tavuğa giriştiler. İsmet:

— Şey, dedi, söylemeye unuttum: Gazetede bir ilân daha var.

— Yooo!... Üpütülür mü bu be?.. Ne veriyor?

— Onbeş bin-

— Allahşıkına?

— Vallahi!...

Yemeği bırakmadan konuşmaya devam ettiler. Yalnız, konuşurken tavuğun tek zerresi ziyan olmasın diye ellerini ağızlarına kapatıyorlardı.

Burhan sordu:

— Sen ne diyorsun buna?

— Ne diyeyim be arkadaş?!.. Altından çapanoğlu çıkar gibime geliyor.

— Bizi enseletti diyelim... Bundan otomat fabrikası ne kazanır?

Birden aklına geldi:

— Haa, bak, kalıbı bir daha buz dolabına bırakırsan, siyerim senin topal bacağına! Eşşoğlu eşek, kapı çıkışın sırası mı?... Herifler ev basıp duruyorlar.

— Doğru! dedi İsmet. Kusura bakma.

— Bunu, deliğe girdiğimiz zaman da söylersin sen. Ama o zaman dinim hakkı için seni imiklerim.

— Bir daha bırakırsam, iki olsun! Söz!...

— Ulan, bir daha bırakırsan, iki olmaz, seksen iki olur. Kaçınıcı söz bu?

Burhan'la İsmet, saat başına aldıkları 7 kronla zengin olunmayacağını anladıkları günden bu yana hayli heyecanlı anlar geçirmişlerdi. Buzdan İsveç Lirası döküp, bunlarla sigara otomatlarını soyma fikri İsmet'e aitti. Her otomattan sadece birer sigara aşırma metodu ile çalıştıkları zaman durum kimse tarafından farkedilmemişti. Ancak bir akşam içkili kafayla bir tek otomattan yetmiş paket birden çekiverdiklerinde, işin civığı çıkmıştı. Gerçi kendileri yakalanmamıştı ama, ertesi günü olay polise aksetmişti.

Bu arada, kendi yapıları olan cihazların soyulmadığını sanan bazı otomat fabrikaları, gazetelerde yarım sayfalık reklamlar yayınlattılar. Reklamlarda «Hırsızların nefret ettikleri otomat», «Yarımpabuç otomatlarına gözü kapalı güveniniz», «Ay'a ilk indirilecek otomat» şeklinde cümlelere rastlanıyordu.

Soyulan otomatin yapıcısı olan firma ise, verdiği pek utangaç bir ilânda, cihazın nasıl soyulabildiğini gösterecek kimseye beş bin kron vaadediyordu.

Burhan, öbür firmaların şımarık reklamlarına dehşetli içerlemişti. Bir gece İsmet uyuduktan sonra hazırlanmış olduğu buz paraları büyük yemek termosuna doldurup caddeye fırladı. İçerlediği fabrikalara ait markalardan ikiye otomat soymazsa, o gece gözüne uyku girmeyecekti.

Tek paket sigara bırakmamacasına boşalttı cihazları...

Öbürünkü gazetelerde burnu büyük reklamların yerini, mükâfat vaatleri almıştı: 5.000, 6.000, 7.500 kron...

Çok geçmedi, bu mükâfatlar da rekabet konusu oldu. İsmet'in haber verdiği gibi, onbeş bin krona

Otomatlar striptiz yapıyor!

©

kadar yükseldi. Daha da yükseleceğinden başka...

Zira otomatlara artık sigara koyamayan tütcüler, fabrikaları sıkıştırıyor duruyorlardı: «Bu cihazları ya geri alın, ya da soyulamıyacak hale getirin!»

Bu bir... İkincisi: Fabrikaların satış büroları onbeş günden beri tek cihaz satamamış, tek sipariş alamamışlardı. Duruma bir çare bulunmadığı takdirde sermayeleri kediye yükleteceklerdi.

Emniyet teşkilâtı, sabıkahların, işsiz güçsüzlerin, şüpheli yabancıların evlerini basıp ne olduğunu ve ne olacağını bir türlü kestiremediği suç vasıtalarını aramaktan başka bir şey yapamıyordu. Baskınlardan birinde iki çuval sigara ele geçince, otomat hırsızının nihayet kapana kısıldığı sanılmıştı. Artık, meme büyüklüğünde kraliyet nişanları geliyordu.

O sigaraların bir depodan alındığı meydana çıktığı zaman, meme irisi nişanlarla ilgili hayâl bir anda pörsümüştü.

Polisin de, otomat teknisyen ve mühendislerinin de anlayamadıkları bir şey vardı: Bu otomatlar nasıl soyuluyordu?... Cihazlardan suç delili olacak hiçbir şey çıkmamıştı. Ne bir madeni yuvarlak, ne bir yabancı para...

Adamlar çıldıracaktı. Para yerine kullanılan buzların, sabaha kalmadan eriyip gittiğini nereden bilsinler?...

Mükâfatlar ne kadar yükselirse yükselsin, Burhan'la İsmet, kımıldanmaya hiç de niyetli değil idiler. Tuzağa düşürülmekten korkuyorlardı.

Yalnız cıvık bir sonbahar günü

film şirketlerinden biri ortaya 50 bin kron atınca, iki arkadaş, takkelerini önlerine koyup düşünmeye koyuldular. İsmet:

— Bence bu iş sağlam, kardeşim! dedi Çünkü ne polis, ne de bir fabrika bu? Ötekilerden her türlü kalışlık beklenir. Amma velâkin filmciler bunu yapmaz. Onların dalgası, otomat destanını hikâyeye edip yollarını bulmak... Bizi yakalatmakla ellerine bir şey geçecek değil ki...

Saçlarını kaşıyarak, parmaklarının içlerini kirle doldurmakla meşgul bulunan Burhan:

— Öyle ama... diye mırıldandı.

— Öylesi möylesi yok. Zaten bu iş fosladı. Otomatlar tıngır tıngır ötüyor. Herifçi oğulları tek sigara koymuyor. Hoş, koysalar da önümüz kış. Buzu bir saldın mı içeri, altı ay erimez. O zaman dalgamız, şıp, çakılır. Elin oğlu, makineye bir mangel yerleştirir, tamam! O vakit senin buzun daha deliğin ağzında cazzz diye eriyiverir.

— Serseri!... Mangal konur mu otomata be?...

— Canım, sen mangel dediğime bakma. Elektrikli bir zumbırtı koyarlar. Elektrik ocağı gibi bir şey yâni.

Kısa boylu, kırmızı yüzlü, orta yaşlı bir adam, kendisini film şirketinin sahibi olarak tanıttı. Küçük bir yazıhanede bulunuyorlardı. Buraya yazıhane yerine «kazihane» demek daha uygun olurdu. İçerideki eşyalar, kazıdan henüz çıkmış tarihî eserler kadar tozlu, topraklıydı. Kapıdan şöyle bir göz atan, burasının asırlardan beri temizlenmediğine inanır ve şu antikalaşmış örümcek ağlarına, tozlara bundan sonra el sürmenin kasun nazarında «tarihî eserleri tahrip etmek» sayılacağını düşünebilirdi.

İsmet'in İsveççesi, Burhan'ınkinden biraz daha iyiyeceydi. İsveçliye: — Biz, dedi, gazetede bir ilân gördük.

Adam ayağa fırlayıp gençlerin ellerine sarıldı:

— Bravo!... Çok bravo!... Ne mutlu bugünlerime!... Yahu nasıl yapıyorsunuz bu işi?... Sigara buyrun!... Buyrun, buyrun!... Hangi milletten-siniz siz?...

Adamın ağzı pek kalabalıktı. İsmet kesin bir tavırla:

— Gelelim meseleye! dedi.

— Yooo, sizi o kadar kolay salmam!... Viskiye nasıl alırsınız?

İsmet şaşırdı:

— Bir yanlışlık olacak, bayım! Biz buraya viski satın almaya gelmedik. Otomat için geldik.

Adam kahkaha attı:

— Yanlış değil, yanlış değil... Büfedeki tozu eşeleyip bir şişe viski çıkardı. İsmet, eliyle havayı iterek:

— Yok, içmiyeceğiz! dedi. Zahmet etmeyin. Şöyle oturalım da, meseleyi konuşalım.

Şişeyi tekrar yerine gömen adam, gençlere yer gösterdi ve:

— Anlıyorum, heyecanlısınız, dedi. Fakat boşuna korkuyorsunuz. Rahat olun, rahat!

Burhan damdan veya bir kaza sonucunu ana karnından düşercesine:

— Elli bini görelim bakalım, bey amca!... dedi.

Adam, kahkahayı bastı. Masanın çekmeçesinden bir deste binlik çıkarıp gösterdi. Sonra parayı tekrar çekmeyeceye koyarak:

— Ben de sizin marifetinizi göreyim o halde! dedi. Madem işi çabuk halletmek istiyorsunuz...

İsmet, deneme için bir sigara otomatına ihtiyaç olduğunu söyledi. Filmci, meğer hazırlıklıymış. Yandaki odadan otomati getirdi. Cihaz, masanın üstüne yerleştirildi.

Burhan, İsveçliye:

— Bak arkadaş, dedi, sen bize güvenmezsin, biz sana güvenmeyiz. Onun için, elli bini beş pakete tak-sim edip sigaralarla birlikte otomata koyacağsın. Tamam mı?

Adam gülerek:

— Tamam, tamam! dedi.

— Biz sigaraları çıkardık mı, paralar bizim; çıkaramadık mı, senin!

— Anladım. Yalnız, beş paket sigaram yok. Alıp geleyim.

Burhan, adamın oradan ayrılması-na razı olmadı. Kendisi alırdı. Esasen eve kadar gidip bir şeyler getirecekti. İsveçli gülerak kabul etti. Onun boyuna gülmesi, bizzimkilerin yüreğine şüphe düşürüyordu.

Burhan, evden termosu ve buz paraları almaya giderken, İsmet'e adamı yazıhaneden dışarı salmamasını tembihledi.

Burhan döntünce, İsmet paraların sahte olup olmadığını öğrenmek için adamla birlikte bankaya gitti. Sahte değildi.

Elli bini yazıhanede paylaştılar. Burhan, İsveçliye:

— Parayı aldık ama, şayet aramızdan bizi polise ihbar etmeye kalkacak olursan, başına gelecekləri düşün!... dedi.

Adam yine güldü:

— Yok, böyle bir aptallık yapmıyacağım. Zira işimize gelmez. Size şimdi açıklayabilirim: Biz çok geniş bir teşkilâtız. Sizin gibi yolsuz işler yaparız hep. Gayemiz, dünyadaki bütün otomatları soymak... Milyarlarla oynayacağız. Onun için, ağzınızı sıkı tutarsanız iyi edersiniz. Hani yanlış da otomat fabrikalarından birinin beş, on binini koparmak hırsına kapılmayasınız. Hayatınızdan bıkmadıysanız tabii!...

Sözünü bitirdiğinde hâlâ gülüyordu:

— Şimdi her halde viski içersiniz artık.

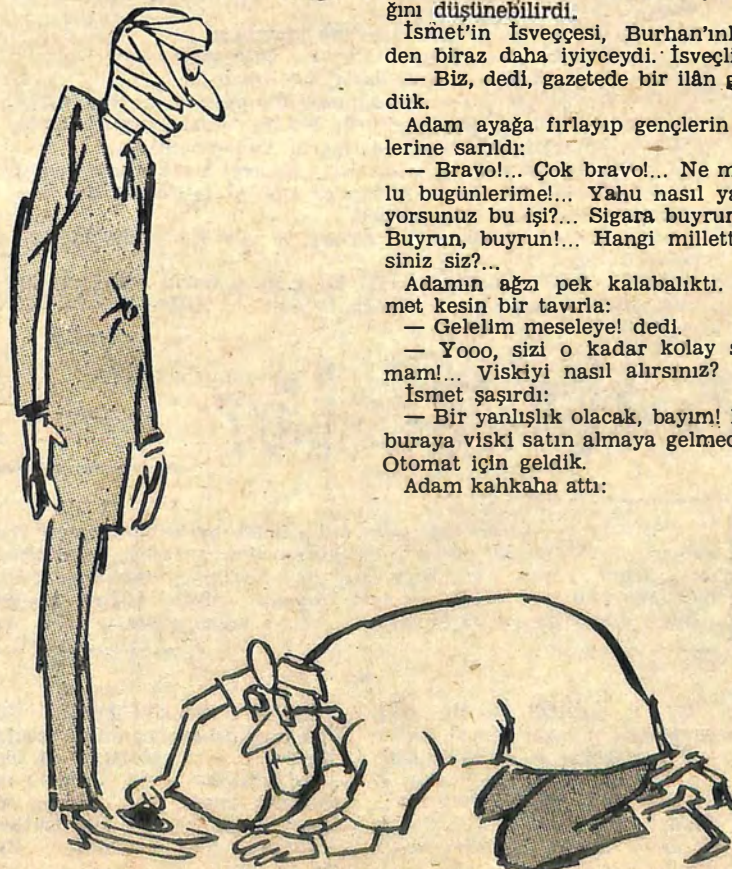
— Yok! dedi Burhan. Ama madem bu viski bu kadar kaşınıyor, sen ver onu, biz evde icabına bakarız.

Adam viskiyi gülerak uzattı.

Burhan kapıdan çıkarken İsveçliye sordu:

— Şey yahu, sen bu boş şişeleri nereye satıyorsun?...

Adam cevap vermedi. Sadece markaları koyverdi.

Doktor, hastaların ayaklarına kadar gidecek. — Gazeteler —

Yalçın KAYA

fan fin fon ailesi

Çizen: SEMİH BALCIOĞLU

17

it Adası

— 38 —

— Avradyınan çocuklarına yazık. Ölen geder, gelmek bilmez...

Yürüdü, bir şey söylemeyi unutmuş gibi geri dönerek:

— Ettiğin yanına galdı, dedi. Amma ben sana gene de düşün şerbeti verecem.

İçeri girdim. Necmiye uyanmıştı. Para isteyecektim ondan. Beş kuruş para yoktu cebimde. Bu parayı istemeğe hakkım var mıydı, yok muydu, hiç düşünmemiştim. Paraya ihtiyacım vardı, o kadar... Damdan düşer gibi:

— Bana para ver Necmiye, dedim.

— Kaç lira istiyon?

— Kaç lira olursa...

Göğsünün arasından aldığı mendilin düğümünü çözdü, avucuma iki tane kâğıt para bıraktı. Hiç yeri yokken:

— Namaz kıl, dedi.

— Niye? diye sordum.

— Bundan sonra sana ibadet yakışır da, ondan...

Giyindi ve gitti. Ardından, o ilk geldiğimiz gün Zeynel ağanın otomobiline bakan işçiler gibi bakakaldım.

Cebimde param vardı. Dünya vız gelirdi bana. Saydım. Bir hafta rahat rahat yeterdi bu para. Eski İstasyon'da bir kebab yedim. İlk kez orada içkinin tadını tattım. Önce midem bulanır gibi oldu, sonra alıştım. Kadehin yarısında, gözümün önünde hâtıralar canlandı. İçkinin sonuna doğru ağlamağa başladım. Kebabçı yanıma gelerek:

— Ağlama be gardaş, boşver dünyaya, bak keyfine, diyordu.

Ağlıyordum...

— Anan mı öldü?

— Yoo!...

— Baban mı?

— Yooo!...

— Gurbetlik mi çöktü?

— Yoo!...

— Eee, ne demiye ağlıyon öleyse?

Sormuyordu:

— Karın mı? demiyordu.

Bu kez, usta da yanıma geldi:

— Sevgilin mi kaçtı yoğsa gardaş? dedi.

Ağlamam hızlandı, soluklarım sıklaştı. Bebağcı:

— Öyledir bu kızlar, dedi. Yüzü verir verir de sona gendillerini naza çekerler... Gurşun sıkacan namussuzum bunların alnının çatısına, gurşun... Yazık deel mi şu oğlana şindi.

Sırtımı okşadı:

— Hadi ağlama gardaş, hadi ağlama. Memlekette gıza gıran girmediy ya. Bi dolaş bak, Çakmak cadde-sinde ne kızlar görün. Demen bunları da analar doğurmuş, ebeler yıkamış diye...

İlk kez içki içtiğim için iyice dokunmuştu. Esrara da benzemiyordu. Esrar sırf hülyaydı... Sinema gibi, her şeyi ayan beyan görüyordun. Ama içki, boyuna ağlatmak istiyordu insanı.

Kuruköprü'deki ağaçların altına uzandım. Neden sonra sert bir öksürük sesi uyandırdı beni. Aşlamacıydı:

— Buz gibi gardaş, eyi gelir bağrıyanıklara, dedi.

İki tas içtim. Adamdan sigara istedim.

— Ben de yeni alıştım bu, boka, dedi. Eskiden içmezdim. Anamnan avrat üç gün arayan öldüler. Geçen ayın beşinde anam öldü, sekizinde de avrat. Sözleşmişler sanki. Ulan birinizden biriniz sona ölünüz n'olur sanki? Gaidi mı üç dene çocuk ortada. Bereket ki biri büyük, sekiz yaşında. Gız çocuğu. En ufağı oğlan, öteki de gız. Şimdi onlara ablaları bakıyor. Dokdur, onun da ciğeri du-manlı dedi. Ne arar bilmem ki Allahın dumanı ciğerin içinde. Sigara

içmezler, esrar içmezler. Avrat da, anam da dumandan gettiler.

— Zor, dedim.

— Sen ne den gardaşım. Zor da söz mü? Ama bi avrat buldum Ganlı Fabrikanın ordan. Onun da gocası ölmüş geçen ay. Aşlamaçı Asım söyledi. Yarın avratnan konuşacak, bana bir cuvap getirecek. Avrat yaşlıymış amma olsun. Bana avrat deel, çocuklara ana ilâzım...

Sordu:

— Sen ne demiye yatmışın buralarda? Bi derdin mi var yoğsa?

— Benim de öldü, dedim.

— Avradın mı?

— Hee!...

— Tüüü, şu gadere bak lan sen!...

Çocuğunuz var mıydı?

— Yok!...

— Bak bu eyi işde. Hem eyi deel, çok eyi... Bi de çocuk olsaydı, o zaman yandıydın belle... Hem de şap gibi. Üzme datlı canını, nasıl olsa gençslin. Çıra gibi avratlar alın. Allah bize acısın. Onun acıdığını hiç görmedim ya... Eh bana müsade... Haydi eyvallah!... Aşlamaaa... İnsanlar dertliydi. Tümünün bir derdi vardı. Belki, şu Zeynel ağaya sorsan, onun bile bir derdi vardı. Onların yanında benim derdim neydi ki? Hiç... Cebimde param vardı, Vezir vardı, Padişah vardı. Üstelik iki evim vardı. Birinde sahici bir kadın, ötekinde kafayı bulunca binlerce kadın. Öyleyse, mutlu olmalıydım. Düşünmemeliydim hiçbir şey...

Dört ekmek aldım. Bir karpuz, bir kilo domates ve yarım kilo peynir, İt Adası'nın yolunu tuttum. Elbise-mi ve yiyecekleri çalının dibinde bırakarak adaya geçtim. Vezir, iki seferde taşıdı yiyecekleri. Padişah, adanın sivri burnunda, balık tutuyordu.

— Merhaba Padişah, dedim.

— Maraba gardaş, dedi. Dün gece nerdeydin?

— Şehirde kaldım.

— Beş guruşsuz?

— Bi hemşerimden para aldım.

— Var mı lan öyle gafadan sakat hemşeriler...

— Neden?

— Nedeni var mı, bu zamanda avrat bile gocasına peşin almadan vermiyor. Handa mı yattın?

— Hee.

— Gel otur, balık avlıyak...

Başımı, bir kuru ot yığınının üzerine koyarak uzandım. Mantarı seyre-diyordum.

— İki dene tuttum ama ufak. İki-si bi gişiyi doyurmaz. Sen bi şeyler getirdin mi?

— Ekmek, peynir, domates, bir de karpuz aldım.

— Garpuzu eyi ettin. Şindi iki üç dene daha yakaladık mı, bi güzel çöp kebabi. Deme getsin... Arkasından da patates... Ulan dinime Ailahima, şu şehirde bizim gibi yaşayan yok be!... Dadını çıkarıyoruz hayatın. Dinime Rabbime cennet de burda, cehennem de...

— Duymuştum bu sözü, dedim.

— Kimden?

— Gülistan'dan...

Nasıl söylemiştim bu sözü? Nasıl ağızımdan çıkmıştı bilmiyorum.

— Kim bu Gülistan? diye sordu.

— Hiç!...

— Dalgan mı yoğsa?

— Değil...

— Allah de gardaşım, eyi ki deel... Avratlara heç güven olmaz. En eyisinin tee anasını avradını!...

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmî M. Yurdatap

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

©

İLAN FIATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

©

Bu gazete Basın ahlakı yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir. Fiyatı: 100 kuruştur.

Reklâmınızı gazete ve dergilerle değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon: 276600 - 276601

Telgraf adresi: BASIN KURUMU

Basın: 21709 - 155

Milletler Gülüyor

Elbise

Françoise, o gece çok şık bir elbise giymişti. Nişanlısı ile bir gece kulübüne gittiler. Genç kız, erkeğin ilgisini yeni elbisesinin üzerine çekmek için, durmadan terzisinden ve kumaşın güzelliğinden bahsediyordu.

Gece yarısı dönüşte, soğuk bir şey içmek için kızın evine giren nişanlı:

— Soyun, dedi.
Kız şaşkınlıkla:
— Fakat, diye kekeleydi, nasıl olur, henüz evli değiliz ki...

— Biliyorum canım, dedi erkek. Sırtındaki elbisenin lâtı seni evden aldığım zaman başladı, aperatif alırken, dans ederken, yemek yerken devam etti. Çıkart şunu sırtından da, başka şeylerden konuşalım biraz!

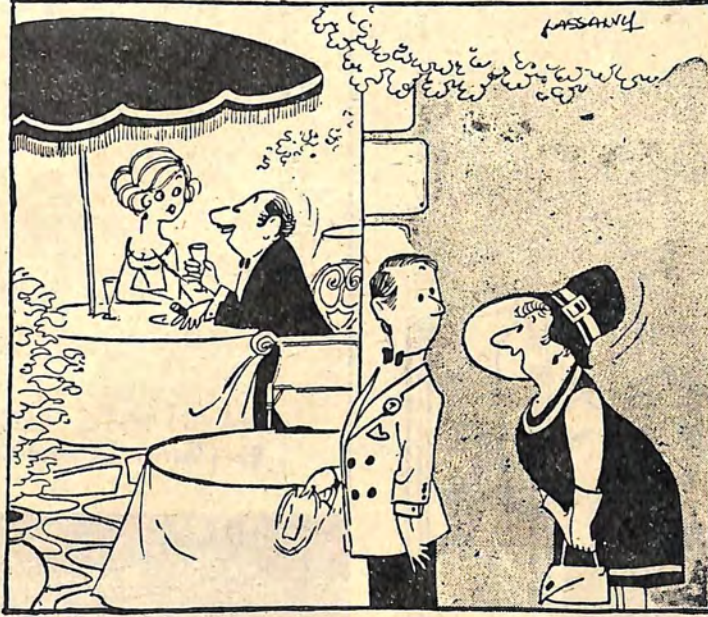
Dargın değilmiş!

İnsan karakterinin zamanla değişip değişmeyeceği hakkında, derin bir sohbete dalmışlardı. Simeon:

— İnsanların hepsini vefasızlıkla itham edemeyiz, dedi. Fakat sayıları az olmakla beraber, bazı içlerinden öyle vefasızları çıkar ki... Meselâ Durandert'i alalım ele... En yakın arkadaşımı. Paris'e gittikten sonra bir mektup bile yazmadı kâfir!

Diğerleri sordular:
— Durandert mi? O öleli yıl oldu!

— Yaa, dedi Simeon. İyi öyleyse... Ben de darılmış olabileceğini sanıyordum.

— Hesabı bırakın da ben götüreyim... Kocamdır!

Zorda kalmış

New-York'lu rahip, Paris'li rahiplerden birini yemeğe davet etmişti. Çevresindeki garipliklere dalan misafir:

— Memleketinizin âdetleri, hakikaten bizim âdetlerimizden başka, diye açıkladı.

Amerikalı rahip cevap vermedi, gülümsedi.

Yemekten sonra evin, denize uzanan bahçesine çıktılar. Su kayağı yapan harikulâde güzel bir kız elini sallayarak:

— Hello Bill, diye ev sahibi rahibe seslendi.

Din adamı hiç yadırgamadan:

— Hello, diye cevap verince, sabrı tükenen Paris'li rahip:

— Buna imkân yok! diye bağırdı. Bir rahip, böyle çıplak kadınlarla nasıl görüşür?

— Görüşmek zorundayım dostum, dedi ev sahibi. Gördüğün kadın baş rahibedir ve rahibeler okulu da, piskoposluk binasının tam karşısındadır!

Japonya'da

Durand bir tesadüf neticesi Japonya'ya gezmeye gitmişti. Çoktan beri görmek istediği bu memlekette gözüne kestirdiği bir otele girdi.

Çıktığı otel odasında bir zaman dinlendikten sonra aşağı inip resepsiyona:

— Kartımı verir misiniz doldurayım, dedi.

Memur:
— Lüzumu yok mösyö, diye cevap verdi.

— Nasıl lüzumu yok?

— Kartınızı size zahmet olmasın diye ben doldurdum mösyö.

— Fakat, ismimi nereden biliyorsunuz?

— Valizinizin üstündeki etiketi kopya ettim.

Durand, eğilerek karta baktı, şunları okudu:

«Mösyö SAS - KLM - PAN A-MERİKAN - TURİST.»

Neden?

Telâşla telefona saldıran kadın:

— Alo... Sevgilim, dedi, kızımız az önce bir frank yuttu!

— Aman Yârabbi, diye cevap verdi kocası. Peki sen ne yaptın?

— Doktor Durand'a telefon ettim.

— Niçin Durand'a telefon ettin de, daha yakın bir doktora değil?

Kadın cevap verdi:

— Ona güvenim var şekerim. Emin ol, çocuğun yuttuğu parayı çıkarınca muhakkak bize iade eder.

Çocuktan al haberi

Madam Durand küçük oğluyla gezmeye çıkmıştı. Güzel madam Dupotn'a rastladılar. Biraz konuşuktan sonra ayrılacakları zaman madam Durand oğluna:

— Jojo, güzel madamı öp, dedi.

— Hayır olmaz.

— Neden? Annenin sözünü dinlemeyecek misin?

— Ben madamı öpmek istemiyorum.

— Peki ama neden?

— Çünkü dün babam onu öpmeyi denedi ve iki tokat yedi.

Üzüntü

Doktora başvuran hasta:

— Uyurken düdük çalar gibi, kuvvetle ısıltı çalışıyorum, dedi.

Olayı küçümseyen doktor dudak büktü:

— Bu, o kadar önemli bir şey değil. Başka?...

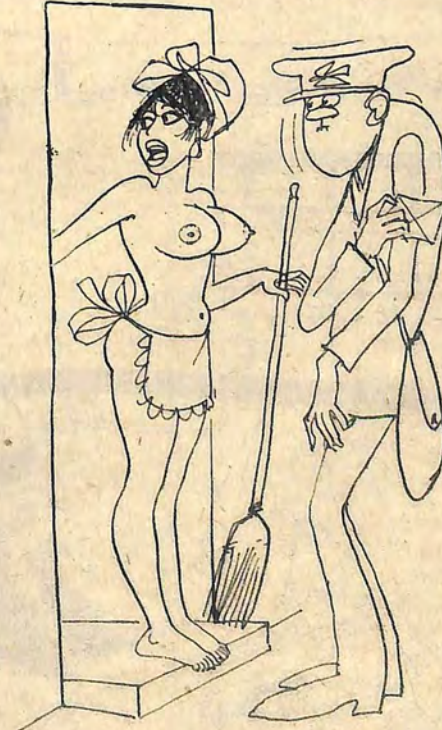
— Aman doktor, bu durum umduğunuzdan daha önemlidir. Zira pencereyi açıp öyle uynorum.

— Eee, ne zararı var bunun?

— Olmaz olur mu doktor, ben istasyon şefiyim, evim de istasyonun yanındadır!

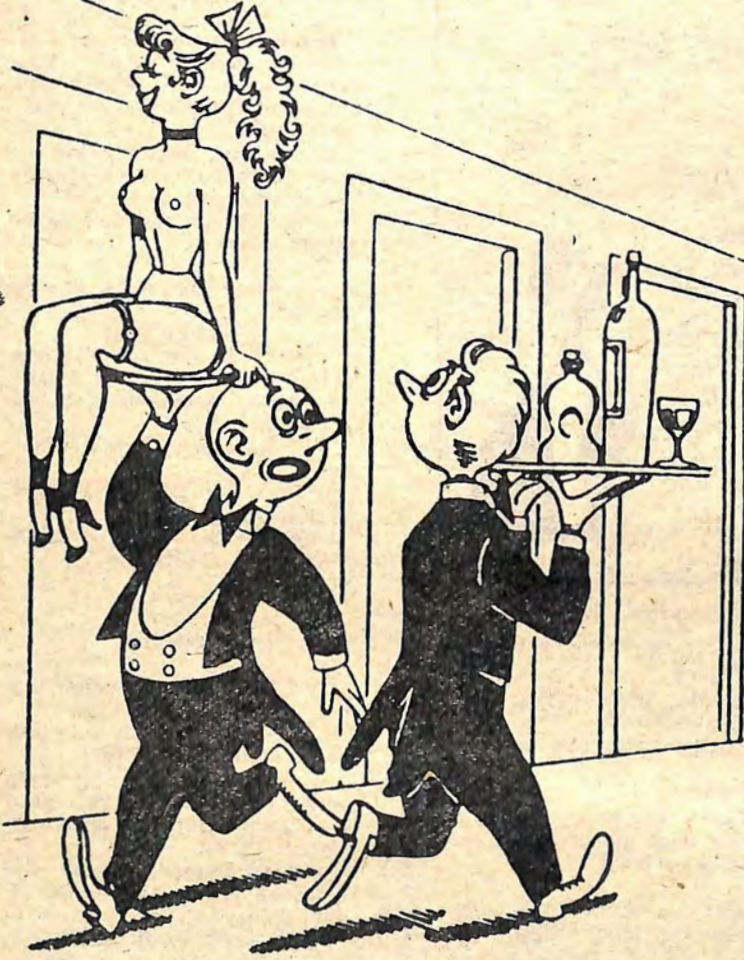

— Sen kızartıncaya kadar ben kül olacağım!

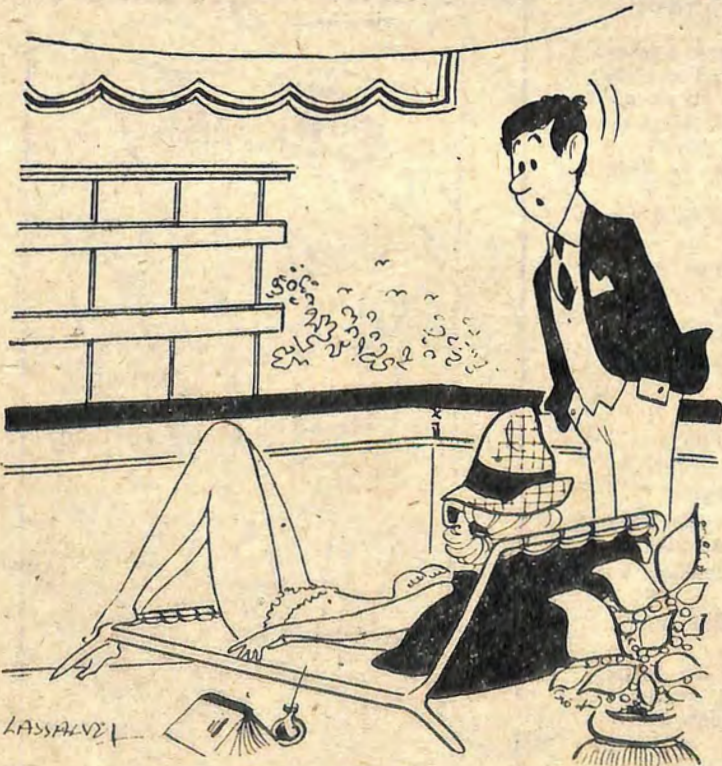

— Poool, mektubu bahşışsız vermiyorum... Ne yapayım?...

DÜNYA Karikatürleri

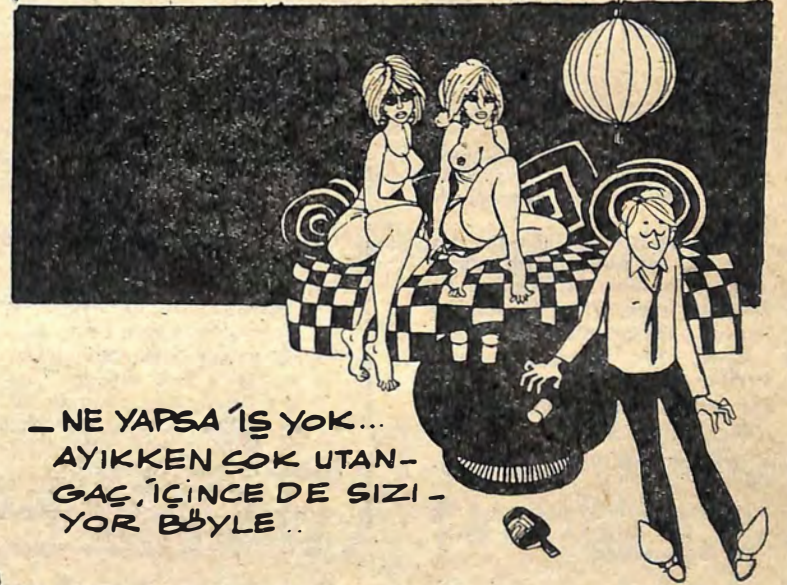
— YEDİ NUMARADAKİ BEYİN KAHVALTISI! —

— EEE... HAVALAR SERİNLİYOR, KOMŞU-
LAR İÇİN SON FIRSAT ARTIK... —

— HAYDİ İŞTE, ÜZÜM YAPRAĞINI YE DE
BAĞINI SORMA... —

— NE YAPSA İŞ YOK...
AYIKKEN ÇOK UTAN-
GAÇ, İÇİNCE DE SIZI-
YOR BÖYLE... —

STAMBER

YAZISIZ

Düğün çorbası

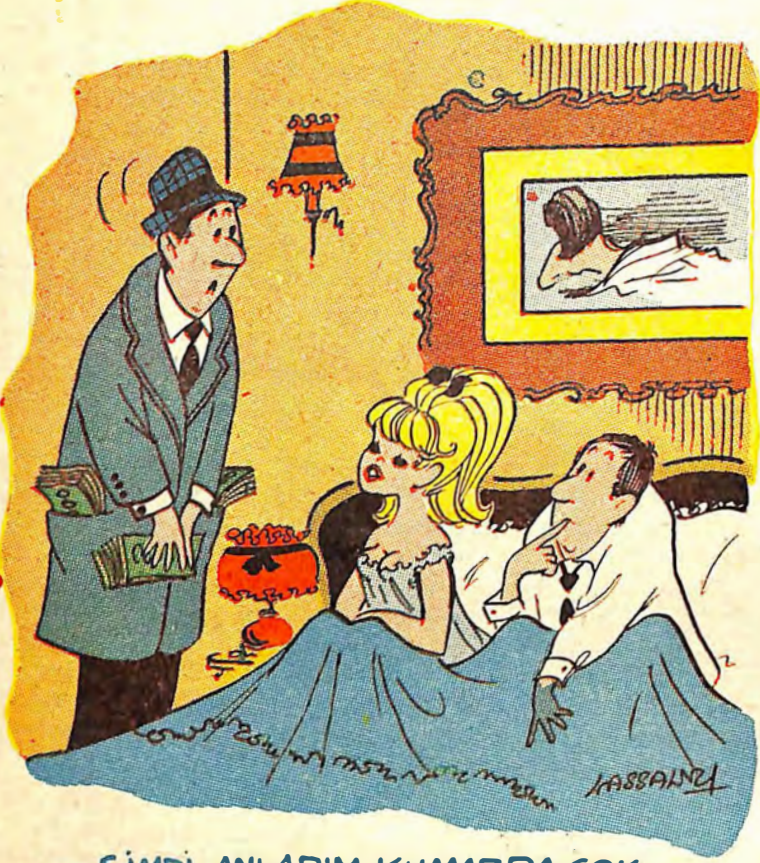
**UFA ile
yapıldığı
takdirde
harika olur**

UFA, Türk yemeklerine
ve tatlılarına
en uygun margarindir.
UFA'nın tadını alanlar
bir daha başka margarin
kullanmazlar.

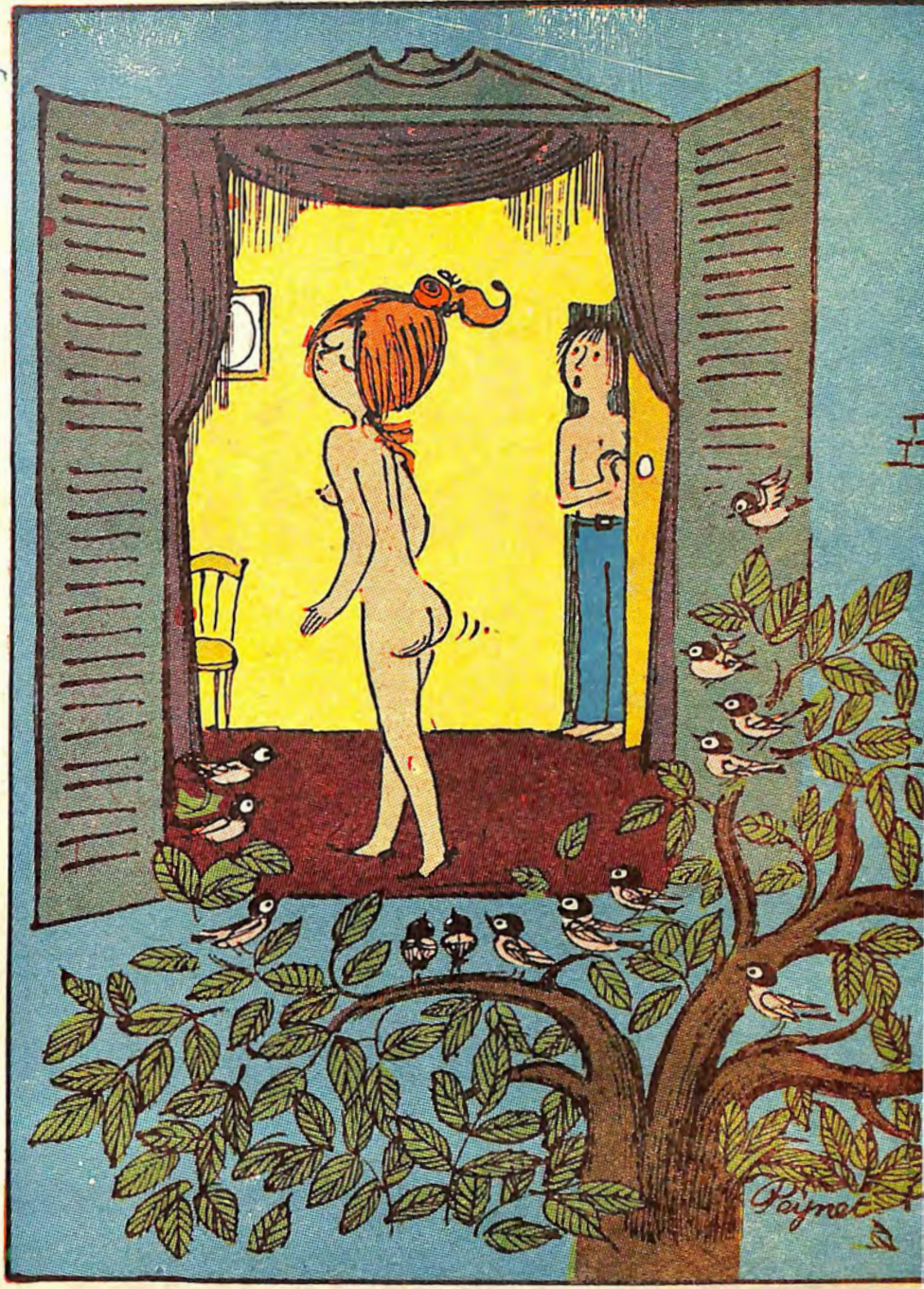

UFA – üstün lezzetli margarin

Aklaka

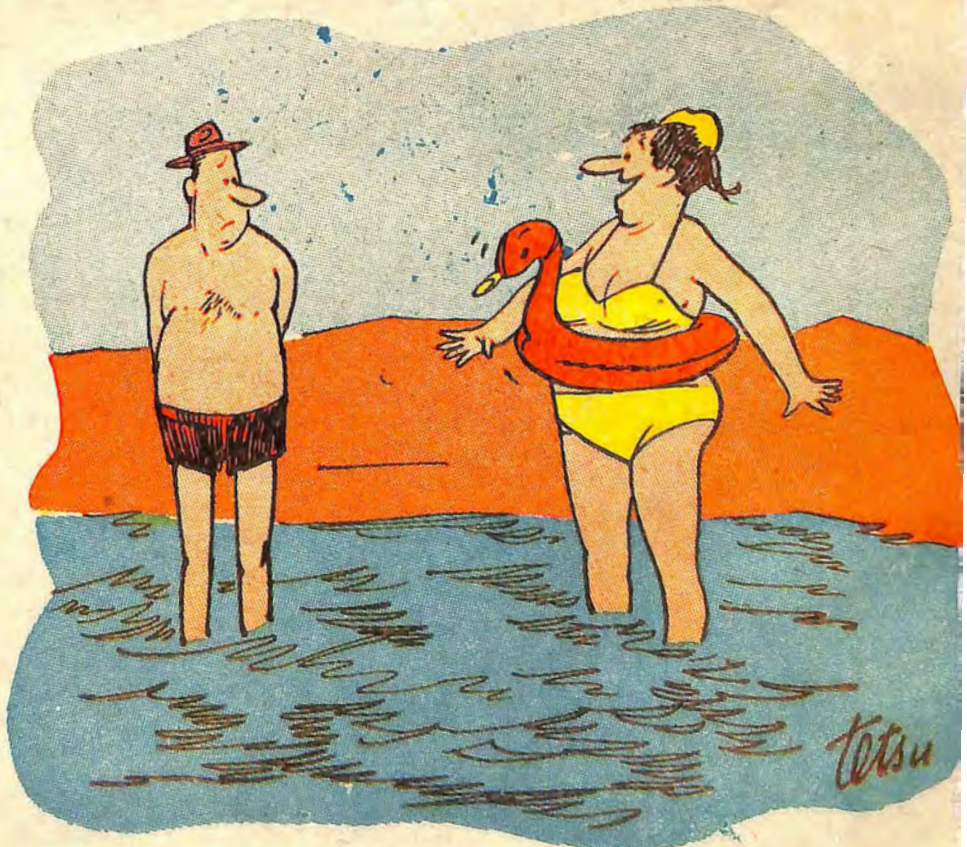
— ŞİMDİ ANLADIM KUMARDA ÇOK KAZANMAMIN SEBEBİNİ

— PENCERE ÖNÜNDE BÖYLE ÇIPLAK DOLAŞMA SEVGİLİ KOMŞULARI UNUTUYORSUN...

— HEEY MATMAZEL... ŞEYİNİZİ UNUTTUNUZ.
— SİZE HATIRAM OLSUN...

— NASIL BAAAK... MEVSİM BAŞINDANBERİ
NİE KİLO ALMAMIŞIM...